KOZA
YAYINLARI

ÇİNGENE VE BAKİRE

d.h. lawrence

roman

«ÇİNGENE VE BAKİRE»

D. H. Lawrence

d.h. lawrence

ÇİNGENE VE BAKİRE

Türkçesi.
Mehmet HARMANCI

«Çingene ve Bakire - The Gipsy and the Virgin» - D.H. Lawrence'in romanı ● Koza Yayınları, Roman Dizisi: 15 ● Dilimize çeviren: Mehmet Harmancı ● Kapak düzeni: İbrahim Köktürk - Dizgi: Kent Basımevi, Baskı: Ören Basımevi - Düzelti: M. H. - Kapak filmi: Zafer, baskısı: Renkler Ofset - Cilt: Nümune Ciltevi - Yayın Hakkı (Copyright): Koza Yayınları Ticaret Ltd. Şti. (Nuruosmaniye Caddesi, Özaydın Han, Kat: 4, Daire: 6 - Telefon: 22 00 26 — PK. 386, İstanbul

Birinci Baskı: Kasım, 1976

BİRİNCİ BÖLÜM

RAHİBİN KARISI GENÇ VE BEŞ PARASIZ bir gençle kaçtığı zaman kopan kıyametin ardı arkası kesilmedi uzun süre. Kadının yedi ve dokuz yaşlarında iki küçük kızı vardı. Rahip de öylesine iyi bir kocaydı ki. Doğrusu, saçları kırlaşmıştı, ama bıyığı kapkaraydı, yakışıklıydı, bir türlü boyun eğmeye alışamamış güzel karısına karşı hâlâ gizli bir tutku duyardı.

Neden kaçmıştı kadın? Sanki çıldırmış gibi neden böyle bir nefret gösterisiyle kaçıp gidivermişti?

Kimse bir cevap bulamıyordu buna. Dinine körükörüne bağlı olanlar onun kötü bir kadın olduğunu söylüyorlardı yalnızca. İyi kadınların bir

kısmı ağızlarını bile açmıyorlardı. Onlar nedenini biliyorlardı bunun.

İki küçük kız ise hiç öğrenemediler bu nedeni. Annelerinin kendilerini sevmediğine karar vererek küçücük yüreklerinden yaralandılar yalnızca.

Kimseye yaramayan kötü rüzgâr rahibin ailesini de önüne kapıp süpürmüştü. Ancak ansızın beklenmeyen bir şey oluverdi! Bir düşünür ve aydın bir kişi olarak ün yapmış olan rahibin bu duruma düşmesi diğer aydın kişiler arasında kendisine karşı bir sempatinin doğmasına neden olmuş ve Papplewick rahipliğine atanmıştı. Tanrı talihsizlik rüzgârını kuzeyde bir mıntıka rahipliği ile yumuşatmıştı.

■

RAHİPLİK binası köyün girişinde Papple ırmağı kıyısında çirkin bir taş evdi. Binadan az ilerde yolun nehri geçtiği yerde bir zamanlar suyla döndürülen büyük değirmenler vardı. Yol yokuş yukarı tepeye, köyün insanın içini kapayan taş sokaklarına doğru uzanıyordu.

Yeni göreve atanan rahip ailesi de kendine göre yenilenmişti. Şimdi mıntıka rahibi ünvanına kavuşan küçük köy rahibi yaşlı anasını, kırkardeşini ve kardeşini de yanına almıştı. İki küçük

kız şimdi eski yuvalarından bambaşka bir ortamda yaşıyorlardı.

Rahip kırkyedi yaşındaydı. Karısının kaçışından sonra şerefine uygun bir acı gösterisinde bulunmuştu. Kendisine acıyan kadınlar intihar etmesini önlemişlerdi. Saçları iyice beyazlanmıştı, gözlerine facia dolu, çılgınca bir bakış yerleşip kalmıştı. Yüzüne bir bakınca insan onun çektiği acının ne büyük olduğunu, nasıl bir haksızlığa uğradığını anlayabiliyordu.

Ama yine de eksik, elle tutulamayan bir şey vardı bir yerlerde. Rahibin acısına içtenlikle katılan kadınlardan bir kısmı gizli gizli de nefret ediyorlardı kendisinden. Ne olursa olsun adamda kendini üstün gören bir yan vardı.

Küçük kızlar, bütün çocukların bilinçsizliği içinde, aile kararını kabullenmişlerdi. Yetmişini aşmış olan babaanneleri, hele şimdi gözleri de iyi görmediğinden, evin temel direği olmuştu. Kırkına varmış olan soluk yüzlü, dindar ve içini kemiren bir kurt yüzünden eriyip çürümüş Cissie Hala evin yönetimini yüklenmişti. Yine kırk yaşlarında olan, keyfine düşkün ve her gün kasabaya inen Fred Amca da soluk yüzlü cimri adamın biriydi. Babaanneden sonra evin en önemli kişisi rahipti kuşkusuz.

Nine derlerdi babaannelerine. Kadın, hayatı

hayatı boyunca erkeklerin zayıflıklarını kestirip bunlardan yararlanmasını bilen ve her istediğini elde eden o kurnaz ve kaba kadınlardan biriydi. Durumu kısa zamanda kavrayıvermişti. Rahip suçlu karısını 'hâlâ seviyordu' ve ölene kadar da 'sevecekti.' Şu halde bu konuda konuşmak gereksizdi. Rahibin duyguları kutsaldı. Kalbinde bir zamanlar taptığı ve evlendiği o saf kız yaşıyordu.

Ancak dışardaki kötü dünyada rahibe ihanet eden ve küçük kızlarını terkeden kötü bir kadın da yaşıyordu aynı zamanda. Kadın şimdi, hiç kuşkusuz hakettiği alçalmayı kendisine sağlayacak genç ve iğrenç bir adamla yaşamaktaydı. Bu da açık olarak anlaşılıp kabul edilmeli ve bu konuda da konuşulmamalıydı. Rahibin kalbinin saf kibirliliğinde genç karısının saf beyaz kar çiçeği tomurcuklanmaktaydı. Bu bembeyaz kar çiçeği solmazdı. O iğrenç gençle kaçmış olan öteki kadının kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Küçük bir evde küçülmüş ve önemini yitirmiş bir dul olarak yaşayan Nine şimdi rahiplik binasının başköşesine kurulmuş, yaşlı vücudunu bir daha tahtından indirilmeyecek biçimde koltuğuna yerleştirmişti. Aksini düşündüğünü belirtmek istermiş gibi davranıyorsa da oğlunun saf kar çiçeğine olan bağlılığına içini çekerek boyun eğiyordu. Oğlunun bu büyük aşkına saygı göstererek kötü dünyada üreyen ve bir zamanlar adı

Bayan Arthur Saywell olan o ısırgan otuna karşı tek kelime kaçırmıyordu ağzından. Şimdi, Tanrıya şükürler olsun, yeniden evlendiğine göre artık adı Saywell de değildi. Rahibin adını taşıyan tek bir kadın yoktu artık. Saf beyaz kar çiçeği, adsız olarak, sonsuza kadar yaşayacaktı. Aile bile kadını Cynthia -adlı-O-Kadın olarak düşünüyordu artık.

Bunlar hep Nine'nin ekmeğine yağ sürülmesiydi. Arthur'un bir daha evlenmesine karşı kendisini güvence altına alıyordu. En zayıf tarafından, bencilliğinden yakalamıştı onu. Solup çürümeyecek bir kar çiçeği ile evlenmişti. Talihli insandı. Haksızlığa uğramış, yaralanmıştı. Talihsiz adam! Ne kadar da acı çekmişti. Ama nasıl da sevgi dolu bir yüreği vardı! Ve... affetmişti! Evet bembeyaz kar çiçeği affedilmişti. Hatta vasiyetnamesinde kadına da bir pay ayırmıştı öteki haydut onu başından... ama söylenmezdi bu, dile alınamazdı. O pis dış dünyanın kötülüklerle dolu arı kovanını düşünmemeliydi bile! Cynthia—adlı—O—Kadın! Bırak bembeyaz kar çiçeği geçmişin erişilmez yüksekliklerinde tomurcuklanıp dursun. Bugün ise bambaşka bir hikâyeydi.

■

ÇOCUKLAR bu kurnazcasına kendini kutsama ve ağıza alınmama havası içinde yetiştiriliyor-

lardı. Onlar da erişilmez yüksekliklerdeki o kar çiçeğini görüyorlardı. Onlar da onun, hiçbir zaman el sürülmeyecek ama kendi hayatlarının çok yükseklerinde tek başına tahtına kurulmuş yaşayacağını biliyorlardı.

Ancak herşeye rağmen bu çirkin dış dünyadan arasıra bencilliğin kekremsi ve kötü kokusu, çürümüş ihtiras kokusu geliyordu burunlarına. Cynthia—adlı—O—Kadın, kızlara, kendi çocuklarına arada sırada bir iki mektup, birkaç satır yazı ulaştırabiliyordu. Gümüş renkli saçlı Nine, için için nefretle kaynıyordu bu zamanlarda. Cynthia —adlı—O—Kadın bir kere dönecek olursa artık kendisinin hiçbir önemi kalmayacaktı. Ninelerinden gizli bir nefret rüzgârı kızların yüreğine doğru esiyordu.

Bütün bunların arasında çocuklar güneydeki gerçek yuvalarını, pek güvenilmeyen ama yine de ışık dolu anneleri Cynthia'yı kesin olarak hatırlıyorlardı. Evlerinde akıcı ve tehlikeli bir güneş ışığı vardı o zamanlar. Bir hayat durmadan akıp giderdi hızla. Annelerinin varlığını hep bir parıltı ile birleştirirlerdi zihinlerinde. Ama tehlike de vardı bu anılarda, korkutucu bir bencillik de.

Şimdi bu parıltı yokolmuş, kar çiçeği, porselenden bir çelenk gibi mezarın başucunda donup kalmıştı. Dengesizlik tehlikesi, özellikle çok teh-

likeli olan o bencillik, kaplan ve aslana benzeyen bu korkular da gitmişlerdi artık. Şimdi insanın içinde rahatlıkla yokolabileceği, eriyip solabileceği tam bir güvence vardı evlerinde.

Büyüyorlardı ama. Büyüdükçe de kafaları daha çok karışıyor, herşey karşısında daha çok şaşkına dönüyorlardı. Yaşlandıkça Nine de daha çok körleşiyordu. Birisinin kendisini kolundan tutup yürütmesi gerekiyordu. Yatağından ancak öğleye doğru kalkabiliyordu. Yatalak olsun, kör olsun yine de evin hakimiydi ama.

Üstelik yatalak değildi. Ortalıkta erkek olduğu zamanlar Nine tahtında olurdu. İhmal edilmeye razı olmayacak kadar kurnazdı. Hele ortalıkta rakipleri olduğu zamanlar.

En büyük rakibi de kızlardan küçüğü olan Yvette'di. Yvette'de Cynthia—adındaki—O—Kadın'ın o umursamaz canlılığından bir şeyler vardı. Ama daha usluydu. Nine belki de kızı tam zamanında yakalamıştı. Belki de!

Rahip Yvette'e hayrandı, onu sevgisiyle şımartır dururdu. Sanki, ben ne yufka yürekli, hoşgörülü bir insanım dermiş gibi. Kendisini böyle görmekten hoşlanırdı. Nine, oğlunun zayıflıklarını çok iyi bilirdi. Çok iyi bilir ve bunlardan yararlanmaya çalışırdı. Oğlunun karakterini geliş-

tirmek isterdi. Rahip, kendisine kalırsa, kadınların göz kamaştırıcı giysiler istemeleri gibi, göz kamaştırıcı bir kişiliği olmasını isterdi. Nine de kurnazlıkla oğlunun eksik yanlarını, kusurlarını örterdi. Ama sevgisi oğlunun zayıflıklarını bütün çıplaklıklarıyla gözleri önüne serer, o da bunları üstünlükler halinde gösterip örtmeye çalışırdı. Oysa Cynthia—adındaki—O—Kadın...! Hayır, bu kapsam içinde onun adı anılmamalıydı. Onun gözünde rahip nerdeyse kambur ve budalanın biriydi.

İşin gülünç yanı Nine'nin şımartılan Yvette'den çok, büyük kız Lucille'den gizlice nefret etmesiydi. Huzursuz ve kolay öfkelenen bir kız olan Lucille, Nine'nin gücü altında olduklarının bilincindeydi.

Diğer yandan Cissie Hala, Yvette'den nefret etmekteydi. Adından bile nefret ediyordu. Cissie Hala'nın bütün hayatı annesine fedakârlıkla geçirilmişti. Cissie Hala bunu biliyor, Nine de kızının bildiğini biliyordu. Ama artık bu alışılmış bir şey olmuş ve yıllar böylece geçip gitmişti. Cissie Hala'nın fedakârlığı herkes tarafından, hatta Cissie'nin kendisi tarafından da kabul edilmişti. Bu konuda uzun uzun dualar ederdi. Bu da zavallının içinde bir yerinde kendi özel duyguları olduğunun kanıtıydı aslında. Cissie değildi artık, hayatını ve cinsiyetini yitirmişti. Şimdi elli yaşları-

na yaklaşıyordu. Kimi zaman içinde yemyeşil öfke alevleri uyanır, bu anlarda çılgına dönerdi.

Ama Nine'nin tam hakimiyeti altındaydı. Cissie Hala'nın hayatta tek görevi Nine'ye bakmaktı.

Cissie Hala'nın o cehennemî nefretinin yeşil alevleri kimi zaman genç olan her şeye yöneliyordu. Zavallı kadın, dualar eder, Tanrı'dan bağışlanmasını dilerdi. Ama kendisine yapılanı affetmezdi. Bu yüzden damarlarındaki zehiri zaman zaman boşaltırdı elinde olmadan.

Nine iyi yürekli, sevecenlik dolu bir kadın olsaydı bari. Değildi. Kurnazlıkla öyle görünmeyi başarırdı. Kızlar zamanla anladılar bu gerçeği. Modası geçmiş dantelli başörtüsü altında, gümüş renkli saçları altında, karalarla örtülü kısa ve ileri çıkık vücudunun içinde bu kadının kendi dişi gücünü arayan, durmaksızın arayan kurnaz bir yüreği vardı. Yetiştirdiği bayat, kokuşmuş erkeklerin zayıflıkları nedeniyle gücünü koruyordu. Yetmişinden seksenine, sonra da sekseninden doksanına doğru giderken bu hep böyle devam etti durdu.

Ailede bir 'bağlılık' geleneği vardı. Birbirlerine bağlılık, Nine'ye bağlılık. Nine, ailenin temel taşıydı. Aile onun kendi bencilliğinden başka bir şey değildi. Kendi gücüyle örterdi bunu. Zayıf ve

kopmuş oldukları için oğulları ve kızları da bağlıydılar kendisine. Aile dışında tehlike, hakaret ve rezil olmaktan başka ne vardı kendileri için? Rahip, evliliğinde bunu yaşamamış mıydı? O halde dikkatli olmalıydı! Dikkat ve bağlılık. Dünyaya karşı. Aile içinde ne kadar nefret ve sürtüşme olursa olsun! Dış dünyaya karşı inatçı bir birlik cephesi gösterilecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

KIZLAR OKULLARINI BİTİRİNCEYE KADAR Nine'nin ölü elinin ağırlığının hayatlarını ne derece baskı altında tuttuğunun farkına varamamışlardı. Lucille yirmibir, Yvette ise ondokuz yaşındaydılar. İyi bir okula devam etmişler sonra da zamanın şartlarına uyarak bir yıl Lozan'da okumuşlardı. İkisi de uzun boylu, taptaze ve duygulu yüzlü, kısa saçlı, boşver-aldırma tipli kızlardı.

Manş Kanalını aşan feribotun güvertesinde durmuş Dover'in yaklaşan gri yamaçlarına bakarlarken Yvette:

«Papplewick'in en sıkıcı yanı ortalıkta hiç erkek olmaması,» dedi. «Babam neden sanki birkaç erkek çağırmıyor eve? Fred Amca ise felâket!»

Daha filozofça düşünen Lucille: «Bekleyelim bakalım neler olacak,» dedi.

«Ne olacağını çok iyi biliyorsun. Pazar günleri Kilise Korosu. Üstelik karma korolardan öyle nefret ederim ki. Kadın sesi karışmayınca oğlanlar o kadar güzel okurlar ki. Pazar Kilise Okulu, Kızlar Grubu Toplantıları, Nine'nin sağlığını düşünen bir sürü sözümona iyi yürekli insan! Kilometrelerce arasan bir tek erkek gibi erkek bulamazsın.»

«Neden öyle konuşuyorsun?» dedi Lucille. «Framleyler var ya. Sonra Gerry Somercotes'un sana nasıl **taptığını** biliyorsun.»

«Ben, bana **tapan** erkeklerden nefret ederim,» diye Yvette burnunu havaya kaldırdı. «İnsanı **sıkmaktan** başka bir işe yaramazlar. Kurşun gibi yapışırlar insana.»

«Ne biçim insansın sen öyle! İnsan tapılmaktan hoşlanmaz olur mu? Ben, bunun şahane bir şey olduğuna inanırım. Kendilerinle evlenmeyeceğini bildiğin sürece, hoşlarına gidiyorsa bırak tapsınlar sana, ne çıkar bundan.»

«Ama ben evlenmek **istiyorum**,» diye bağırdı Yvette.

«O zaman evlenecek bir tane bulana kadar bırak hepsi tapsın dursun sana.»

«Bu yolla evlenecek birini seçemem ki. Bana

tapmaya çalışan birini görünce buz gibi soğuyuveriyorum. Öyle sıkıcı oluyorlar ki!»

«Al benden de o kadar. Ama arada mesafe olunca fena insanlar değil hiçbiri.»

«Çılgınlar gibi aşık olmak istiyorum ben.»

«Ben istemem. Nefret ederim bundan. Aslında aşık olsan sen de nefret edersin ya. Hem ne olursa olsun, ne istediğimize karar vermeden önce oturup yerleşmeliyiz bir kere.»

«İyi ama Papplewick'e dönmekten nefret etmiyor musun?» diye burnunu kıvırdı Yvette.

«Yoo! Canımız sıkılacak kuşkusuz. Babam bir araba alsa bari. Ama korkarım yine eski bisikletlerimize kalacağız. Tansy kırlarına bir daha gitmek istemez miydin?»

«Bayılırdım. Ama o tepeden yukarı bisikleti itmek de iştir ha!»

Gemi gri renkli yamaçlara yaklaşıyordu. Yaz olmasına rağmen kapalı bir gündü. Kızlar yakaları kürklü paltolarını giymişler, şapkalarını kulaklarına kadar indirmişlerdi. Uzun boylu, ince vücutlu, taptaze yüzlü, saf ama o okul kızlığı küstahlıklarıyla öylesine İngilizdiler ki. Özgür görünüyorlardı, oysa, içleri düğüm düğümdü. Açık ve geleneklere bağlı olmayan insanlar gibiydiler, oysa kendi içlerinde kapalı kalmış kadar bağlıydılar geleneklerine. Limandan hayatın açık denizi-

ne açılan uzun direkli yepyeni teknelere benziyorlardı. Oysa demir attıkları bir yerden demir atacakları başka bir yere gitmekte olan dümensiz iki zavallı genç hayattılar.

■

RAHİBİN evinden içeri adım attıklarında buz gibi bir şey yerleşti yüreklerine. Burası artık konforunu yitirmiş, boğucu ve kirlenmiş orta sınıf konforluluğu havasıyla çirkin, iç kapayıcı bir yer olmuştu artık. Taze hiçbir şey yoktu evde, eski mobilyalar bile insanı boğacak gibiydi. Yemeklerde bile Avrupa'dan gelden taptaze insanları tıkayan bir iç kapayıcılık vardı. Rosto, lâhana, soğuk et ve patates püresi.

'Az bir şey domuz eti' seven Nine dışında kül rengi suratlı Cissie Hala hiçbir şey yemezdi. Yemekte sofraya oturur ve tabağına bir tek haşlanmış patates alırdı. Hiç et yemezdi. Böylece yemek yendiği sürece insanın içine oturur kalırdı orada. Nine ise tıkabasa yer, talihli bir günündeyse kocaman göbeğine yemek dökmezdi. Yedikleri şey iştah açıcı değildi. Cissie Hala ağzına hiçbir şey koymadığı, yemek denilen şeyden nefret ettiği ve herhangi bir hizmetçiyi evde üç aydan fazla tutmadığı için olamazdı da. Kızlar iğrenerek yiyorlardı. Lucille cesaretle lokmalarını yutuyor, Yvette burnunu kıvırarak horgörüsünü belirtiyordu.

İçlerinde yalnız ak saçlı rahip kır düşmüş dıyıklarını peçetesiyle silip şakalar edip duruyordu. O da hareketsizlikten, bütün gün oturmaktan şişmanlamaya başlamıştı. Ama yine de Annesinin göegesine sığınmış otururken kendince küçük küçük şakalar yapmaktan, alaylar etmekten geri kalmazdı.

Dimdik tepeleri, derin ve dar vadileriyle karanlık ve iç kapayıcı olan bölgenin de kendine özgü bir gücü vardı. Yirmi mil ötede kuzeyin kara sanayiciliği başlardı. Ancak Papplewick köyü, taşlı ve aksi hayatı ile, yapayalnız, hatta kaybolmuş gibiydi. Her şey taştandı, şiirsel denecek kadar sertti. Öylesine acımasızdı.

■

KIZLARIN düşündükleri çıktı: koroya döndüler, kilisenin köy hizmetlerine yardıma başladılar. Ancak Yvette Kilise Okuluna, Kızlar Toplantısına, kısacası köyün evde kalmış kadınları ile inatçı ve budala yaşlı erkeklerinin yönettikleri faaliyetlere katılmamakta ısrarlıydı. Mümkün olduğu kadar kilise işlerinden kaçıyor, fırsat buldukça uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Grange taraflarında kalabalık ve neşeli bir çiftçi ailesi olan Framleyler kendisine çok yardımcı oluyorlardı. Herhangi bir kimse, hatta yoksul işçi ailelerinden birinin karısı kendisinden çaya kalmasını istedi-

ğinde hemen kabul ederdi. Hatta bir heyecan da duyardı bundan. İşçilerle konuşmaktan zevk alırdı. Öylesine güzel ve sert kafaları vardı ki. Ama kuşkusuz bambaşka bir dünyanın insanlarıydılar.

Böylece aylar geçti gitti. Gerry Somercotes hâlâ hayranıydı. Başkaları da vardı, çiftçi ya da değirmenci oğulları. Yvette'in aslında pekâlâ eğlenmesi gerekirdi. Partilere, danslara gider, arkadaşları otomobilleriyle kendisini almaya gelirler, kentte büyük bir otelin salonunda dansa giderlerdi.

Ancak hep uyutulmuş bir yaratıktı sanki. Tam neşelenecek kadar özgür olamıyordu. İçinde hissetmemesi gerektiğine inandığı katlanılmaz bir duygu vardı. Bu duygudan nefret etmekle bunu daha da kötüleştiriyordu. Bunun nereden nasıl çıktığını bir türlü anlayamıyordu.

Evdeyken çok huzursuz, Cissie Halasına karşı ise açıkça küstahtı. Yvette'in bu aksiliği aile içinde epey konuşma konusu olmuştu artık.

Her zaman pratik bir insan olan Lucille ise kentte fransızca ve steno bilen birine ihtiyacı olan bir adama sekreter olmuştu. Fred Amcasının gittiği trenle gidip dönüyordu her gün kente. Ancak birlikte gitmiyorlardı. Fred Amca istasyona yürür, Lucille ise, yağmur falan dinlemeden bisikletle giderdi.

Her iki kız da gerçekten toplumsal bir hayatları olmasını istediklerinde karar kılmışlardı. Rahiplik binasının arkadaşlarını getirecek bir yer olmaması yüzünden öfkeden için için yiyorlardı kendilerini.

Alt katta yalnızca dört oda vardı : mutfak, ki burada halinden memnun olmayan iki hizmetçi kız otururdu; loş yemek odası; rahibin çalışma odası ve büyük ve 'çirkin' salon ya da oturma odası. Yemek odasındaki şöminede gaz yanardı. Odun yanan şömine salondaydı. Nine'nin hüküm sürdüğü yer orası olduğu için elbette.

Aile bu odada toplanırdı. Akşamları yemekten sonra Fred Amca Nine ile bulmaca yapardı.

«Hazır mısın, Anne? N ile başlıyor V ile bitiyor, altı harf, Siamlı bir memur.»

«Ne dedin? M ile başlıyor V ile mi bitiyor?»

Nine'nin kulakları ağır işitirdi.

«Hayır, Anne. M değil, N. Siamlı bir memur.»

«N ile başlıyor V ile bitiyor, altı harf. Çinli bir memur.»

«Siamlı.»

«Nee?»

«Siamlı. Siam!»

«Siamlı bir memur mu? Ne olabilir?» Yaşlı kadın ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu. Oğulları hemen yardımına koştular. Rahip de bul-

maca çözmekte çok ustaydı, ama Fred'in belirli bir teknik kelime bilgisi vardı.

Hiçbiri bir cevap bulamadıklarında yaşlı kadın, «Epey çetin bir ceviz bu,» derdi.

Bu arada Lucille bir kenarda, elleriyle kulaklarını tıkamış okumaya çalışır. Yvette de ya resim çizer ya da gürültüye bir katkısı olması için yüksek sesle bir şarkı mırıldanırdı. Cissie Hala durmadan çukulata kasesine uzanır, çiğnenir de çiğnenirdi. Çukulata ile yaşıyor denilebilirdi. Hepsinden biraz geride oturmuş, ağzına bir çukulata daha attıktan sonra elindeki kilise gazetesine göz gezdirdi yine. Başını kaldırıp saata bakınca Nine'nin ilâç saatının gelmiş olduğunu gördü.

O odadan çıkınca sinirden yerinde duramayan Yvette gidip pencereyi açtı. Oda hep kokuyordu Yvette'e kalırsa. Nine kokuyordu. Kulağı ağır işiten Nine ise hiç istenmediği zamanlar her şeyi işitirdi.

«Camı mı açtın, Yvette? Odada senden yaşlı insanlar bulunduğunu hatırlasan iyi olur sanırım».

«Ama boğulacağız burada. Katlanılmaz bir havası var. Hepimiz bu yüzden nezleden kurtulamıyoruz.»

«Koskoca oda, güzel de bir ateş yanıyor.» Yaş-

lı kadın titredi. «Bizi soğuktan öldürmeye niyet ettin galiba.»

«Cereyan yok ki,» diye bağırdı Yvette. «Biraz temiz hava alıyoruz hepsi o kadar.»

Yaşlı kadın yine titredi. «Öyle ha!»

Rahip sesini çıkarmadan yerinden kalktı ve gidip sıkıca kapattı pencereyi. Bu arada kızına bakmamıştı. Kızını öfkelendirmekten çekiniyordu. Ama kız da neyin doğru neyin eğri olduğunu bilmeliydi artık!

Şeytanın icadı olduğu kuşkusuz olan bu bulmaca hikayesi Nine ilâcını içip yatmaya gidene kadar sürer giderdi. Ondan sonra İyi geceler töreni başlardı. Herkes ayağa kalkardı. Kızlar kör kadının kendilerini öpmesi için yanına giderler, rahip kadının kolundan tutar, Cissie Hala şamdanla peşlerinden yürürdü.

Saat dokuz olmuş olurdu bu arada. Nine'nin aslında bundan çok önce yatması gerekirdi. Ama yattığı zaman da Cissie Hala yanına gelene kadar uyuyamazdı.

«Hayatımda hiç yalnız yatmadım,» derdi Nine. «Tam ellidört yıl Peter'in kolları arasında uyudum. O öldükten sonra tek başıma uyumaya çalıştım ama boşuna. Gözümü kapatır kapatmaz hemen bir çarpıntı başlıyor. Ne dersen de, ama ellidört yıllık kusursuz bir evlilikten sonra... Önce

ben ölmek isterdim ama... Peter dayanamazdı bu na sanırım.»

Bu yüzden Cissie Hala, Nine ile birlikte yatardı. Ve nefret ederdi bundan. Söylediğine göre Hala hiç uyuyamıyordu. Rengi giderek soluyor, evdeki yemeklerin tadı giderek bozuluyordu. Sonunda Cissie Hala bir ameliyat geçirmek zorunda kaldı.

Ama Nine her zaman olduğu gibi öğleye doğru kalkar, koltuğundan öğle yemeğini yönetirdi. Kızılımsı, etli yanaklarında korkunç bir soyluluk vardı sanki, görmeyen mavi gözlerle bakınırdı çevresine. Beyaz saçları seyrelmiş, yüzüne komik hatta ayıp bir ifade vermişti. Ama rahip yine neşeyle şakalar yapar, Annesi de kaşlarını çatıp bunlardan hoşlanmıyormuş gibi tavırlar takınırdı. Kadın kendinden memnun bir halde koltuğunda oturur, obur gibi yedikten sonra yellenir, eliyle göğsünü bastırırdı.

■

KIZLARI en rahatsız eden şey, arkadaşlarını eve çağırdıklarında Nine'nin orada olmasıydı. Bütün dikkati üzerine toplayan yaşlı et yığınından bir ilâh gibi. Herkesin oturabileceği bir tek odaları vardı. Yaşlı kadın, gardiyanı Cissie Hala'nın asık yüzü önünde bir köşede otururdu. Herkes önce Nine'ye tanıştırılmalıydı. Nine, kalabalıktan,

konuktan hoşlandığı için herkese karşı güleryüzlü olmaya çalışırdı. Kimin kimin nesi olduğunu, nereden geldiğini, hayatını tek tek öğrenmek ister, durmadan da sorardı. Konuşmanın yönetimini hemen eline geçiriverirdi.

«Yaşlı Bayan Saywell ne mükemmel bir insan değil mi? Doksanında olduğu halde hayata karşı nasıl candan bir ilgi duyuyor.» İşte bu sözler kızları çılgına çevirmeye yeterliydi.

«Başkalarının işine burnunu sokmak hayatsa,» derdi Yvette.

Ama sonra hemen bir suçluluk duygusuna kapılırdı. Doksanında olmak ve böyle aklı başında olmak gerçekten önemli bir şeydi. Üstelik Nine'nin kimseye bir zararı yoktu ki! Bir insandan evde bulunduğu ve başkasının işine karıştığı için nefret etmek kötü bir şey olmalıydı.

Yvette hemen pişman olur, babaannesine iyi davranmaya başlardı. Nine, Buckinghamshire'deki çocukluk anılarına dönerdi. Konuşur, durmadan konuşur herkesi gülmekten kırar geçirirdi. Gerçekten de mükemmel bir kadındı.

■

BİR gün öğleden sonra Lottie, Ella ve Bob Bramley yanlarında Leo Wetherell olduğu halde çıkageldiler.

«Hoş geldiniz! Buyrun!» Hep birlikte Nine'nin şöminenin başında oturduğu odaya doluştular.

«Nine, Bay Wetherell'i tanıştırayım sana.»

«Bay ne? Özür dilerim, biraz sağırım da.»

Nine huzursuzca kıpırdanan delikanlıya elini uzatıp görmeyen gözlerle sessizce yüzüne baktı.

«Bizim buralardan değilsin galiba?»

«Dinnington'danım!» diye bağırdı genç.

«Yarın sabah Leo'nun arabasıyla Bonsall Head'e piknik yapmaya gitmek istiyoruz,» dedi Ella alçak bir sesle. «Hepimiz sığışabiliriz.»

«Bonsall Head mi dedin?» diye sordu Nine.

«Evet.»

Bir sessizlik oldu.

«Arabayla mı gideceksiniz?»

«Evet. Bay Wetherell'in otomobiliyle.»

«İyi bir sürücü olduğunu umarım. Çok tehlikeli bir yoldur.»

«İyi bir sürücüdür.»

«İyi bir sürücü değil midir dedin?»

«Hayır! Çok iyi bir sürücüdür dedim.»

«Bonsall Head'e gidiyorsanız Lady Louth'a bir mektup göndermeliyim.»

Konuk olduğu her zaman Nine bu münasebetsiz Lady Louth'u işe karıştırırdı.

«O tarafa gitmeyeceğiz,» dedi Yvette.

«Neden? Heanor'dan geçmek zorundasınız.»

Hepsi huzursuzca kıpırdanıp duruyorlardı oturdukları yerlerde.

İçeri Cissie Hala, ardından da elinde çay tepsisi ve her zaman satın alınan kek parçasıyla hizmetçi kadın girdi. Bir tabakta da taze çörek vardı. Cissie Hala birini fırına gönderip birşeyler aldırmıştı anlaşılan.

«Çay, Anne.»

Yaşlı kadın koltuğunun kenarlarına tutunarak kalktı. Cissie Halanın kolunda masanın başındaki yerine doğru ağır ağır yürürken hepsi ayağa kalktılar.

Çay içerlerken Lucille de kentteki işinden gelmişti. Yorgundu, gözlerinin altı mosmordu. Odanın kalabalıklığını görünce şaşırdı.

Onun gelişi ile başlayan gürültü yatışınca huzursuzluk yeniden çöktü aralarına.

«Bana Bay Wetherell'den hiç söz etmemiştin, değil mi, Lucille?» diye sordu Nine.

«Hatırlamıyorum.»

«Söz etmiş olamazsın. Adı çok yabancı geldi kulağıma.»

Yvette, şimdi hemen hemen boşalmış olan tabaktan bir çörek daha aldı. Yvette'in bu düşüncesiz davranışlarından çılgına dönen Cissie Hala yemyeşil bir öfke dalgasının yüreğini sardığını

hissetti birden. Bir tek çörek koymuş olduğu kendi tabağını uzattı Yvette'e.

«Benimkini almaz mısın?»

«Teşekkür ederim.»

Yvette şaşırmıştı. Aynı umursamazlıkla halasının çöreğini de aldıktan sonra, aklına o anda gelmiş gibi: «Tabii siz istemiyorsanız,» dedi.

Şimdi tabağında iki çörek vardı. Çaydanlığın üzerine eğilen Lucille bembeyaz kesilmişti. Cissie Hala yeşilimsi zehirli bir pes ediş bakışıyla oturduğu yerde kalakaldı. Katlanılmaz bir durumdu bu kalabalık.

Ama hiçbir şeyden habersiz olan Nine fırtınanın ortasına dalmakta hiçbir sakınca görmedi.

«Lucille, yarın Bonsall Head'e gidecekseniz Lady Louth'a benden bir haber iletmeni istiyorum.»

«Öyle mi,» diyerek kız Nine'nin görmeyen göz lerine baktı. Lady Louth, konukların yararına uydurulan hayalî bir soylu kişiydi. «Pekâlâ.»

«Geçen hafta bana karşı çok nazik davrandı. Şöförü ile bulmaca kitabını yolladı.»

«Şu halde kendisine teşekkür etmişsindir,» diye Yvette atıldı.

«Olsun, yine de bir teşekkür mektubu göndermek isterim.»

«Postayla göndeririz,» dedi Lucille.

«Olmaz. Senin götürmeni istiyorum. Lady Louth buraya son geldiğinde...»

Nine, Lady Louth konusunda konuşmaya devam ederken gençler de suyun yüzünde hava almak için ağızlarını açmış balıklar gibi bakıyorlardı kendisine. İki kız Cissie Hala'nın çörek konusunda kendini için için yediğine emindiler. Belki de duaya başlamıştı zavallı.

Arkadaşları gittiklerinde kızların ikisi de yorgunluktan bitmişlerdi. İşte tam o anda çevresine bakınan Yvette birdenbire yaşlı ve sevimli görünen Nine'nin o taş gibi sert ve değişmez iradesini farketti. Kadın koltuğunun arkasına yaslanmış, ifadesiz, kırmızı ve sarkık yanakları çilli, yüzü taştan ama acımasız bir maskenin ardındaymış gibi oturuyordu. Çirkin gücünün durgun hareketsizliğiydi bu. Yine de bir iki dakika sonra o yılların artığı ağzını açacak ve Leo Wetherell konusunda herşeyi öğrenmeye çalışacaktı. Şu anda yaşlılığının sığınağı içindeydi. Ancak az sonra ağzı açılacak, zihninde bir kıvılcım uyanacak ve hayat için duyduğu, diğer insanların hayatı için duyduğu o doymak bilmeyen açlıkla her ayrıntıyı öğrenmeye çalışacaktı. Yvette'in arı kovanının hemen yanıbaşında izlediği kurbağa gibiydi. Kurbağa da, kendinden beklenmeyen bir çeviklikle kovandan

dışarı çıkan arıların üstüne atlıyor ve sonki o çirkin ve yaşlı buruşukluğu içine bütün kovanı alabilirmiş gibi arıları tek tek yiyordu. Yıllardan beri, kuşaklardan beri bahar havasına çıkan arıları bekleyip yutuyordu kurbağa.

Ancak Yvette'in çağırdığı bahçıvan hayvanı bir taşla öldürmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ GÜN HAVA ÇOK KAPANIKTI. Haftalardır yağmur yağmasına rağmen gençler havaya aldırmadan yola çıktılar. Nine'lerinin mektubunu da almamışlardı, kadın öğle yemeğinden sonra yukarı odasına çıktığı sırada evden kaçmışlardı. Ne olursa olsun Lady Louth'un evine gitmezlerdi zaten. Soylu bir doktorun dul karısı olan kadın, aslında zararsız bir kişi olan kadın, kızlar için hayatlarında bir tiksinme örneği olup çıkmıştı.

Çamurlar içinde kayarak yol alan arabanın içinde altı isyancı çocuktular şimdi. Yine de ezilmiş bir yanları vardı ama. İsyan edecek hiçbir şeyleri yoktu çünkü. Hareketlerinde başıboş bırakılırlardı. Ana babaları hiçbir yaptıklarına karışmazlardı. Koparacak bir zincirleri, eğeleyecek bir

demir parmaklıkları, kıracak bir kilitleri yoktu. Hayatlarının anahtarları kendi ellerindeydi. Ve işte burada hareketsizce sallanıp duruyorlardı.

Hayatın keşfedilmemiş kapılarını açmaktan kolaydı cezaevinin demir parmaklıklarını söküp atmak. Genç kuşağın hayâl kırıklığı ile öğrendiği gibi. Doğru, Nine vardı karşılarında. Ama ona da «Nine yaşlandın artık, öl,» diyemezlerdi ki. Evet, insanı sıkıyor olabilirdi ama gerçekten bir şey yaptığı yoktu ki. Ondan nefret etmek haksızlıktı aslında.

Bu yüzden gençler çok neşeli olduklarına kendilerini inandırmaya çalışarak yola çıktılar. Canlarının istediğini yapabilirlerdi. Ve tabii ki, arabada oturup şunu bunu çekiştirmekten ve aslında sıkıcı olmaktan ileri gitmeyen bir saygılılıktan başka bir şey gelmezdi ellerinden. Çiğneyebilecekleri bir kaç 'sert kural' olsaydı! Ama hiçbir şey, Lady Louth'a haberi iletmekten kaçınmaktan başka hiçbir şey gelemezlerdi ellerinden. Bu da rahibin hoşuna gitmeyen bir şey olduğu için bir başkaldırma da sayılamazdı tek başına.

Can sıkıcı, iç kapayıcı köylerden geçerken en son moda şarkıları okudular yol boyunca. Ormandan geçerken yol kenarında dişi ve erkek geyikler gördüler. Ağaçlar altında insanları bekliyorlardı sanki.

Yvette durup hayvanlarla konuşmakta ısrar etti. Geyikler iri ve korkusuz bakışlarıyla kendilerine bakarlarken kızlar uzun çizmeleriyle çimenleri çiğneyerek hayvanların yanına koştular. Erkek geyik, boynuzlarının ağırlığı altında koşarak uzaklaştı. Ama yeni gelişen boynuzlarıyla dişisi kızlar kendisine dokunacak kadar yaklaşana kadar yerinden kımıldamadı. Sonra ağır ağır uzaklaştı uçar gibi.

«Ne kadar şahane şeyler, değil mi!» diye haykırdı Yvette. «Bu ıslak çimenlerde nasıl da keyifle yatıyorlardı.»

«İyi ama bir yerde yatmaları gerek nasıl olsa,» dedi Lucille. «Üstelik ağacın altı da kuru.» Geyiklerin az önce yattıkları yere baktı.

Yvette gidip elini otların üstüne koydu.

«Öyle,» dedi. «Biraz daha sıcak burası.»

Geyikler birkaç metre ötede yine bir araya gelmişler, öğleden sonrasımn karanlık ışığı altmda hareketsiz duruyorlardı. Arkalarında çimenlerle ve ağaçlarla kaplı tepenin ötesinde, üzerinde korkuluklu bir köprü olan hızla akan nehir ve onun da arkasında bir iki bacasından mavi dumanlar yükselen büyük köşk vardı.

Kürklü yakalarını kulaklarına kadar kaldıran kızlar, ayaklarını ıslak çimenlerden koruyan kalın Rus çizmeleri içinde durmuşlar sessizce sey-

rediyorlardı. Yakınlardaki ağaçların altında birer ikişer geyik grupları vardı. Her şey o kadar doğal, o kadar sessiz ve hüzün vericiydi ki.

«Acaba Dük nerededir?» diye Ella seslendi.

«Nerede olursa olsun, burada değildir, merak etme,» dedi Lucille, «Güneşin parladığı bir yer bulup gitmiştir.»

Korna sesi duyuldu. Leo seslendi:

«Haydi çocuklar! Çay için Amberdale'e gitmek istiyorsanız geç kalacağız.»

Yine arabaya dolup sessizce parkın içinden, kilisenin sessiz kulesinin yanından geçip kapıdan dışarı çıktılar ve köprüyü aşıp Woodlinkin köyünün taşlı yoluna girdiler. Bundan sonra yollarında bir yanlarında dik kayalar ve karanlık ormanmanlar, bir yanlarında da hızla akan nehir vardı.

Ağaçların altındaki karanlık artıp da yokuş yukarı tırmanmaya başladıklarında Leo vites değiştirdi. Araba ağır ağır tepenin üzerindeki Bolehill köyünün çamurlu yollarına girdi. Durmadan döne döne yükseliyordu şimdi. Mis gibi çörek kokularının geldiği köy evlerini de arkada bıraktılar. Ağaçlar da bitmişti artık. Yamaçlar dik ve çimenlikti. Head'e yaklaşıyorlardı.

Uzun süredir sesleri çıkmıyordu. Yolun iki yanında çimenlik, sonra alçak taştan bir duvar,

tepenin yuvarlıklığı vardı. Hepsinin üstünde de yere çökmüş gibi görünen gökyüzü.

Çıplak tepelerin üstünde gidiyordu araba.

«Biraz duralım mı?» dedi Leo.

«Duralım! Duralım,» diye kızlar bağrıştılar.

Yine çevrelerine bakınmak için fırladılar dışarı. Bulundukları yeri iyi bilirlerdi. Ama yine de insan Head'e gelince inip çevresine bakınırdı.

Tepeler, sıkılmış bir yumruğun boğumları gibiydiler, tepelerin arasındaki vadiler de parmak araları gibi derin, dar ve karanlık. Ta aşağılarda bir tren ağır ağır kuzeye doğru gidiyordu. Lokomotifin sesi garip bir şekilde yükseliyordu yukarılara. Ardından da taş ocağının alışılmış gürültüsünü duydular.

Hep bir acelesi olan Leo:

«Haydi gidelim,» dedi. «Yoksa Amberdale yerine daha yakın bir yerde mi içmek istiyorsunuz çayınızı?»

Amberdale'i istiyorlardı.

«Öyleyse hangi yoldan dönelim? Codnor ve Crosshill'den mi yoksa Ashbourne'dan mı?»

Her zaman olduğu gibi kararsızdılar. Sonunda Codnor yolunda karar kıldılar.

Şimdi tepenin tam üstündeydiler. Sıkılmış yumruğun üstünde. Burası da çırılçıplaktı yalnız

yerler yemyeşildi. Tarlalar alçak taş duvarlarla bölünmüştü. Arada bir çevresinde üç beş ağaç olan yoksul bir çiftlik çarpıyordu gözlerine. Uzaklarda bacasından duman yükselen taştan bir köy evi. Ne bir ses vardı ne de bir hareket. İngiltere'nin damındaydılar şimdi. Herhangi bir dam kadar taşlık ve kuru. Altlarında köyler uzanıyordu.

Birden önlerine bir kırlangıç sürüsü çıktı. Yeni gübrelenmiş bir tarlada eşinirlerken bir anda havalanmışlardı. Araba çimenler ve taş duvarlar arasından geçerken gençler suskundular. Taş çitlere, gökyüzüne, yolun dönemeçlerindeki uçurum gibi yarlara bakıyorlardı.

■

ÖNLERİNDE bir erkeğin sürdüğü bir araba vardı. Arabanın yanında da sırtında yüküyle yaşlıca bir kadın yürüyordu. Arabadaki adam kadının yanına varmıştı önlerine çıktıklarında.

Yol çok dardı. Leo sert sert kornaya bastı. At arabasındaki adam dönüp arkasına baktı. Ancak kadın başını bile çevirmeden hızla yürümeye devam etmişti.

Yvette'in yüreği duracak gibi oldu. Arabadaki adam bir çingeneydi. Esmer, güzel vücutlu ve yakışıklı. Eğik kasketinin altından arabadakilere bakıyordu. İlgisizliğinde küstah bir ifade vardı. Dar ve uzun burnunun altında ince bir bıyık far-

kediliyordu, boynuna sarılı yeşilli bir mendil bağlamıştı. Kadına bir şey söyledi. Kadın bir an durdu, dönüp otomobildekilere baktı. Şimdi arabaya çok yaklaşmışlardı. Leo sabırsızlıkla bastı yine kornaya. Başında grili beyazlı bir başörtü olan kadın, arkasına yaslanmış olan arabacıya döndü ve yürümeye devam etti. Adam dizginleri kavramış ama arabayı kenara çekmemişti.

Leo bir taraftan frene basarken bir yandan da bir daha bastı kornaya. Çingene gürültüyü duyunca arkasına bakıp sırıttı. Koyu yeşil kasketinin altındaki esmer yüzünde bir gülümsemeyle bembeyaz dişlerini göstererek anlamadıkları birşeyler söyleyip eli ile işaret etti.

«Yoldan çekilsene!» diye bağırdı Leo.

Adam cevap olarak arabayı tam dönemecin ortasında durdurdu. Demir kırı iyi bir at ve koyu yeşile boyanmış iyi bir arabaydı.

Leo öfkeyle frene basıp durdu.

«Güzel bayanlar fallarına baktırmak istemezler mi?» diye sordu arabadaki çingene. Kara gözleri kızların yüzüne tek tek bakıyor, Yvette'in üzerinde ısrarla duruyordu.

Kız bir an erkeğin bakışlarını karşıladı, küstahlığını, Bob ve Leo gibi insanlara karşı olan ilgisizliği okudu bu bakışlarda. Birden yüreğini bir ateş kavradı. «Benden güçlü,» diye düşündü. Hiçbir şeye aldırdığı yok.»

«Haydi baktıralım,» dedi Lucille.

«Haydi,» dedi kızlar.

«Saattan haberiniz var mı?» diye sordu Leo.

«Boş ver saatı şimdi. Hep de saatı ileri sürer durursun,» dedi Lucille.

«Eğer dönüş saatımızın sizce önemi yoksa bana göre hava hoş,» dedi Leo.

Çingene erkeği arabanın kenarında oturmuş yüzlerine bakıyordu. Birden oturduğu yerden yere atladı. Otuz yaşlarını geçmiş yakışıklı bir adamdı. Sırtında bir avcı ceketi, bacağında dar bir siyah pantolon, kara çizmeler ve koyu yeşil bir de kasketi vardı. Boynunda da sarılı yeşilli eşarbı. Çingene giyimine göre epey süslü ve pahalı giyinmiş sayılırdı, Atını dizginlerinden tutup arabayı geri geri götürmeye çalışırken yabancılarla ilgilenmiyordu artık.

Kızlar yolun bir kenarında iki tepenin arasında bir çingene kampı olduğunu farkettiler. Yvette hemen otomobilden atladı. Tepenin eteğindeki kapatılmış bir taş ocağı önündeydiler. Üç çingene arabası kışı burada geçirmek üzere yerleşmişlerdi. Arkalarda atlar için üstü ağaç dallarıyla örtülü ahırımsı bir yer bile yapılmıştı. Kampın hemen arkasında yalçın bir kaya yükseliyor, yerlerde çimenler arasında küçük küçük taş parçaları göze çarpıyordu.

Sırtında yük taşımakta olan yaşlıca kadın ara balardan birine girmiş, kapıyı ardından açık bırakmıştı. Çingene arabayı geri geri taş ocağına sokarken garip bir dilde bir şeyler söyledi, yaşlı bir adam çıkarak kendisine yardıma geldi.

Çingene erkeği kapısı kapalı olan en yeni arabalardan birine doğru yürüdü. Arabanın altında zincirle bağlı bir köpek vardı, Leo ile Bob yaklaşırlarken beyaz köpek hırladı.

Aynı anda kulaklarında iri küpeler olan, başı pembe bir örtüyle sarılı bir kadın arabanın kenarındaki merdivenden yeşil eteğini savura savura indi. Uzun yüzlü, esmer, keskin hatlı güzel bir kadındı. İspanyol çingenesine benziyordu.

«İyi günler hanımlar, beyler,» dedi kızlara küstah bakışlarla bakarak. Sesinde bir yabancı katılığı vardı.

«İyi günler,» dedi kızlar.

«İçinizden hangisi talihini öğrenmek istiyor bakalım? Uzatın o küçücük elinizi haydi.»

Uzun boylu, boynunu tehdit edercesine uzatan bir kadındı. Bakışları yüzden yüze dolaşıyor, istediğini acımasızcasına arıyordu. Bu arada kocası olduğu anlaşılan adam da, kucağında kara saçlı bir çocuk, ağzında piposu arabanın kapısında belirmişti. çok uzaklardaymış gibi bakıyordu kalın kaşları altındaki kara gözleriyle yabancıla-

ra. Yvette dizlerinin birden gevşediğini farketti bu bakış altında. Köpekle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Altı temiz yüzlü hıristiyan genci bu dinsiz kadından istemeye istemeye çekindikleri anda içlerinden Lottie Framley:

«Hepimizin falına bakmak için kaç para istersin?» diye sordu.

«Hepinizin mi? Hem bayanların hem beylerin mi?» diye sordu kadın kurnazca.

«Ben istemiyorum,» dedi Leo.

«Ben de,» dedi Bob, «Siz dört kız baktırın.»

«Dört hanım, ha?» Çingene kadını oğlanlara şöyle bir baktıktan sonra kızları tek tek süzdü. «Her biriniz birer şilin verin, hatta talihinizin açık gitmesi için biraz daha fazla verseniz de olur.» Kandırıcı olmaktan çok haince bir ifade vardı yüzünde, kelimelerinin yumuşaklığı altında irade gücünün ağırlığı hissediliyordu.

«Pekâlâ, adam başına bir şilin,» dedi Leo, «Ama kısa kes, olmaz mı?»

«Biz herşeyi öğrenmek istiyoruz, sen karışma!» diye bağırdı Lucille.

Kadın arabanın altından iki tahta iskemle çıkartıp tekerleğin yanına koydu. Sonra uzun boylu, esmer Lottie Framley'in elini tutup iskemlelerden birine oturttu.

Lottie'nin yüzüne garip bir bakışla bakarak: «Anlatacaklarımı herkesin duymasını ister misin?» diye sordu.

«Zarar yok,» dedi kız.

Kadın kızın avucundaki çizgilerin üstünde sert ve esmer parmağını dolaştırdı. Eli temiz görünüyordu.

Sonra Lottie'nin elinde gördüklerini okumaya başladı. Diğerleri çevlerinde toplanmışlar, hem dinliyorlar hem de arasıra söze karışıyorlardı: «Jim Baggaley'dir bu! İnanmam, vallahi inanmam. Bir ağaç altında oturan sarışın bir kadın mı? Kim olabilir acaba?»

«Kızlar açık veriyorsunuz,» diye susturdu Leo hepsini.

Lottie, şaşkın ve utanmış, yerini Ella'ya bıraktı. Ella daha sakin ve kurnazdı, söylenenlerin anlamını kavramaya çalışıyordu. Ancak Lucille ikide bir, «Vay canına!» deyip durmaktaydı. Arabanın kapısındaki çingene erkeğinin yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu. Ama süretli bakışları da Yvette'in üzerinden ayrılmıyordu. Kız, erkeğin bakışlarını yanaklarında, boynunda, ensesinde hissediyor, gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu. Ama Framley arada bir başını kaldırıp bakıyor ve adamın kara ve küstah, gururlu bakışlarıyla karşılaşıyordu. Garip bir bakıştı bu, yasalara boyun

eğen insanlarla alay eden toplum dışı bir yaratığın bakışı. Çingene erkeği, kucağında çocuğu ile olup bitenleri hiç umursamıyordu sanki.

Şimdi Lucille'in eli okunuyordu. «Denizler ötesinden geliyorsun, gemide kumral bir erkekle tanıştın, ama senin için çok yaşlıydı...»

«Duydun mu?» diye Lucille, Yvette'e döndü.

Ama Yvette şaşkındı, dalgındı, dinlemiyordu bile, kendinden geçmiş gibiydi.

«Bir iki yıla kadar, hatta belki dört yıl sonra evleneceksin. Zengin olmayacaksın ama yine de epey paran olacak. Uzun, çok uzun bir yol görünüyor.»

«Kocamla mı, yalnız mı?» diye sordu Lucille.

«Kocanla.»

Sıra Yvette'e gelmişti. Kadın uzun süre araştırıcı bakışlarla baktı kızın yüzüne.

«Ben baktırmak istemiyorum,» dedi Yvette. «Hayır, hayır, vazgeçtim ben.»

«Bir şeyden korkuyorsun galiba,» dedi çingene kadını acımasızcasına.

«Hayır, korkmuyorum ama...» Yvette huzursuzca kıpırdandı.

«Bir sırrın var şu halde? Bileceğimden korkuyorsun, değil mi? Gel, istersen arabada bakayım falına. Kimse duymaz.»

Kadın birşeyler ima eder gibiydi. Yvette öylesine şaşkındı ki.

«Peki,» dedi. «Orada olur.»

«Haksızlık bu ama,» dedi diğerleri.

«İçeri girmezsen daha iyi olur sanırım,» dedi Lucille.

«Arabada baktırırım,» dedi Yvette o kendine özgü inatçı haliyle.

Çingene kadını merdiven başında duran adama birşeyler söyledi. Adam arabaya girdi, bir iki dakika sonra çıkıp çocukla birlikte aşağı indi. Parlak kara çizmeleri, dar yeşil pantolonu ile bir züppeye benziyordu. Çocuğun elinden tutup yaşlı adamın atı tımar ettiği yere yürüdü. Yvette'in yanından geçerken gözlerinin içine baktı bir toplum dışı yaratığın cüretli ama namussuz bakışıyla. Kızın içinde sert bir şey erkeğin bakışına karşılık verdi. Ama vücudu erimiş gibi oluvermişti birden. Yine de içinde bir şey erkeğin yüzünün keskin çizgilerini yanaklarını, alnını resmeder gibi oldu. Vücudunun esmer yakışıklılığı, koyu yeşil içinde olması canlı bir alay gibiydi.

Erkek yanından geçerken onun kendisinden güçlü olduğu duygusuna kapıldı yine. Gördüğü bildiği bütün erkekler içinde kendisinden güçlü gördüğü tek erkek buydu. Kendi anlayışına sığan bir güç vardı bu adamda.

Merakla kadının peşinden çıktı arabanın birkaç basamağını. Üzerine iyi uyan paltosunun etek-

leri açılınca bacakları dizlerine kadar ortaya çıkmıştı. Gayet düzgün bacaklarına geçirdiği renkli uzun çoraplar kendisine zarif bir hayvanın bacaklarına sahipmiş görünümü veriyordu.

Merdiven başında durup diğerlerine: «Çok konuşturmayacağım,» dedi kendisine özgü o serbest havasıyla.

Yakasındaki kürk açılmış, boynu ve açık yeşil elbisesi ortaya çıkmıştı. Kahverengi şapkası yumuşak çizgili, genç yüzünü örtecek biçimde kulaklarına kadar inmişti. Çingene erkeğinin kendisine bakmak için döndüğünü biliyordu. Erkeğin esmer ensesinin, taranmış kara saçlarının farkındaydı. Kız evine girerken adam ardından baktı.

■

ÇİNGENE kadının neler söylediğini kimse öğrenemedi. Çok beklediler. Alaca karanlık çökmek üzereydi, hava da iyice soğumaya başlamıştı. İkinci arabanın bacasından duman ve yemek kokuları yükseliyordu. Ata yem verilmiş, sırtına sarı bir battaniye örtülmüştü şimdi. İki çingene erkeği alçak seslerle konuşuyorlardı uzakta. Boş taş ocağında bir sessizlik ve sır duygusu vardı.

Sonunda arabanın kapısı açıldı ve Yvette başını çarpmamak için eğilerek dışarı çıktı.

«Çok mu kaldım?» diye sordu kimsenin yüzüne bakmadan. «Umarım ki sıkılmamışsınızdır. Bir çay içmek çok iyi gelecek şimdi, haydi gidelim.»

«Sen arabaya atla, ben parayı veririm,» dedi Bob.

Çingene kadın yeşil eteğini savura savura indi arabadan. Esmer kurt yüzlü, muzaffer bakışlı bir kadın olarak dimdikti. Başındaki kırmızı güllü pembe başörtüsü kapkara saçlarını gösterecek biçimde yana eğilmişti. Cüretli bir küstahlıkla bakıyordu gençlere.

Bob kadının eline bir beş şilinlik sıkıştırdı.

«Genç bayanın talihi için biraz daha,» dedi kadın, yalvaran bir kurt gibi. «Bir gümüş para daha verirseniz, talihiniz biraz daha parlar.»

«Bir şilin fazla verdim zaten, yeter,» dedi Bob. Arabaya doğru yürüdüler.

Yvette, ansızın, uzun bacaklarının sert bir hareketiyle, tam otomobile girecekken döndü ve elini uzatarak kadının avcuna bir şey bıraktı. Sonra dönüp arabaya bindi.

«Güzel hanımın talihi açık olsun, zenginlikler içinde yüzsün, bu yoksul çingenenin en iyi dilekleri ile,» diye kadının yarı alaylı sesi kendilerini izliyordu.

Motor homurtuyla çalıştı. Leo farları yakınca

çingenelerle taş ocağı birden gecenin karanlığında kayboldular.

«İyi geceler,» diye seslendi Yvette araba yürümeye başladığında.

«Yvette, anlat bakalım neler söyledi,» diye bağırdı Lucille, kızkardeşinin sessizliğinden hiçbir anlatmak istemediğini anladığı halde.

«Öyle heyecanlı bir şey değil,» dedi Yvette, yalancı bir hevesle.» Sıradan şeyler: talih demek olan esmer bir adam, kötülük anlamına gelen bir sarışın erkek. Ailede bir ölüm, ki Nine ise pek kötü sayılmaz. Yirmiüç yaşımda evlenecekmişim, çok param ve çok çocuğum olacakmış. Hepsi beklenen şeyler işte.»

«Peki ama neden ayrıca para verdin?»

«Canım öyle istedi ondan. Bu tür insanlara biraz eli açık olmak gerekir...»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YVETTE İLE CAM PARASI KONUSUNDA büyük bir gürültü kopuyordu evde. Savaştan sonra Cissie Hala, köyün verdiği şehitler için kiliseye renkli resimli bir cam armağan etmeyi aklına koymuştu. Kadın aklına koyduğunu yapabilmek için kermesler düzenlemiş, kızları amatör oyunlar sahnelemeleri için zorlamıştı. Oyunculuğu ve bunun gösterişçiliğini seven Yvette Aynadaki Mary adlı oyunda oynamış, ilerde hesapları vermek üzere geliri de almıştı. Kızların ikisinin de Cam Fonu olarak adlandırdıkları birer kutuları vardı.

Paraların artık yeterli olduğuna inanan Cissie Hala bir gün Yvette'den kutusunu getirmesini is-

temişti. Kutuda onbeş şilin vardı. Yemyeşil bir dehşet rüzgârı esti aralarında.

«Paranın geri kalanı nerede?»

«Ben ödünç aldım,» dedi Yvette. «Çok bir şey değildi zaten.»

«Peki ya Aynadaki Mary'nin hasılatı olan üç sterlin onbeş şilin nerede?»

«Ödünç aldım dedim ya. Geri veririz işte.»

Zavallı Cissie Hala. O yemyeşil nefret tümörü nasıl da patlamıştı içinde! Kopan kıyamet sonunda Yvette korku ve iğrenmeyle tirtir titriyordu.

Rahip bile sert bir tutum almıştı.

«Paraya ihtiyacın varsa, neden benden istemedin?» diye sordu soğuk bir sesle. «Bu güne kadar mantıklı bir isteğin reddedildi mi?»

«Ben... ben... bunun o kadar önemli olduğunu sanmamıştım,» diye kekeledi Yvette.

«Parayı ne yaptın peki?»

«Bilmem... harcadım herhalde.»

«Nereye harcadın?»

«Aldığım herşeyi hatırlayamam ki; çorap falan almıştım, bir kısmını da yoksullara verdim.»

Zavallı Yvette! O üstünlük taslamaları nasıl da şimdi pathyordu yüzünde. Rahip öfkelenmişti; yüzünde soğuk köpeksi bir alay vardı. Kalben ne kadar inançsız olduğunu gösteren bir ifade. Ha-

yatta gurur duymayan, içinde, sıcak bir inanç kıvılcımı olmayan bir kalbin alçaltıcılığı. Kızına hiç mi hiç inanmıyordu.

Yvette sararıp solmuş, ailesinden uzaklaşmıştı. Herkesin söndürmeye çalıştığı gururu, o çok değerli küçücük alevi, soğuk bir rüzgâr esintisinde titremiş, sönecek gibi olmuştu sanki.

«Bana inanmıyor,» diye düşündü. «Ben bir hiçim onun için. Utanılacak bir şeyim. Herşey utanç verici burada. Her şey!»

Bir öfke ya da ihtiras alevi kızın üstesinden gelebilir, onu alçaltabilirdi; ancak babasının bu inanmayan tutumu, bu alaycı ifadesi kadar hiçbir şey küçültemezdi kendisini.

Rahip bu kısır düşüncesinin sessizliğinden ürker gibi olmuştu. Ne de olsa sevgi, inanç ve parlak bir hayat gösterişine ihtiyacı vardı. Kalbinde kıpırdayan o kendi inançsızlığının kurdu ile yüzyüze gelmek istemezdi.

«Kendini nasıl savunacaksın?» diye sordu kızına.

Kız, babasını korkutan, içinde bir suçluluk duygusu yaratan kar çiçeği yüzünün bir bakışıyla cevap verdi buna. Ötekisi, Adı Cynthia olan diğeri de aynı bembeyaz korku ile bakmıştı rahibin kalbindeki alçaltıcı inançsızlığa. Rahip kalbinde iri ve korkunç bir kurt olduğunu biliyordu. Kor-

kusu bunu başkalarının da bilmesiydi. Bilen herkese karşı nefret duyar ve ondan kaçınırdı.

Yvette'in içine kapandığını farkedince hemen o alaycı yapmacık halini takındı.

«Ödeyeceksin kızım,» dedi. «Hepsi bu kadar. Cep harçlığından sana borç verip, ayda yüzde dört faiz keseceğim. Şeytan bile borcunu faizi ile ödemelidir. Bir daha kendine güvenemiyorsan kendinin olmayan paraya el sürmezsin. Namussuzluk iyi bir şey değildir.»

Yvette yıkılmış, ezilmiş, mahvolmuş, küçültülmüştü. Gururunun parçaları arasında sürüklenip duruyordu. Kendisinden bile iğreniyordu. Neden elini sürmüştü o paraya! Eti büzülüyordu düşündükçe. Neden? Neden oluyordu bu?

Parayı harcamakla haksızlık ettiğini biliyordu. «Yapmamalıydım bunu diyordu,» kendi kendine. «Bana kızmakta haklılar.»

İyi ama neden bütün eti çekiliyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu? Sanki bedensel bir mikroba yakalanmış gibi.

«Sen çok aptalsın, Yvette» diyordu Lucille. «Kendini çok çabuk ele veriyorsun. Bunu öğrenebileceklerini bilebilirdin. Sana istediğin parayı bulur ve bu hale düşmeni önleyebilirdim. Korkunç bir şey bu. Ama sen hareketlerinin seni nereye sürükleyeceğini hiç düşünmezsin. Cissie Ha-

lanın o sözlerini dinlemek zorunda kalmak! Korkunç bir şey. Annem duysaydı ne derdi acaba?»

İşler kötü gittiği zamanlar annelerini düşünürler, babalarından ve Saywell ailesinden nefret ederlerdi. Anneleri daha tehlikeli ve 'ahlâk dışı' olsa da, daha yüksek bir dünyanın kadınıydı. Çok daha bencildi kuşkusuz. Daha gösterişli ama. Daha vicdansız, nefret etmeye, hoşgörüye daha yakın ama hiçbir zaman bu kadar alçaltıcı değil.

Yvette, gergin ve düzgün tenini annesinden aldığını düşünürdü. Saywell'ler kaba derili, içleri topak topak insanlardı. Ama Saywell'ler insana ihanet etmezlerdi. Oysaki Cynthia—adındaki—O—kadın, çocuklarıyla birlikte rahibe ihanet etmemiş miydi? Kızlar bu yüzden tam olarak affedemiyorlardı annelerini.

Bu tartışmadan az sonra Yvette, kendisinin diğer yanını, Saywell'lerin sözümona ahlâklılıklarıyla bozmayı başardıkları diğer temiz ve duygulu yanını istediğini farketti. Saywell'ler bunu hep bozmak istemişlerdi. Hayata inanmayan insanlardı hepsi. Oysa belki de Cynthia—adındaki—O—Kadın ahlâklı bir inanmayandı.

Yvette şaşkındı, aklı karmakarışıktı. Rahip, Cissie Hala'ya parasını ödedi. Kadın buna da çok öfkelenmişti. Öfkesinin şiddeti sürüp gidiyordu. Yeğeninin suçunu köy gazetesinde açıklamak is-

terdi. Bu suçu bütün dünyaya açıklayamamak kadını mahvediyordu. Ne bencillik! Ne bencillik!

Rahip, bundan sonra, kızına küçük bir hesap pusulası verdi: Kıza verdiği harçlık, kendisine olan borcu ve bunun ödenme şekli. Ancak kendi suç ortaklığını örtmek için hesaba açıktan bir sterlin de koymuştu kızının lehine.

«Suçlunun babası olarak ben de bir sterlin ceza veriyorum,» dedi şakayla. «Böylece günahımdan kurtulmuş oluyorum.»

Para konusunda her zaman eli açıktı. Ancak yalnız bu konuda eliaçık olmanın kendisini bolgönüllü bir insan yaptığını sanırdı. Oysa parayı da, eliaçıklığı da kızın üstünde bir baskı aracı olarak kullanırdı.

Ama bu olayın üstünde bir daha durmadı. Görünüşten anlaşıldığına göre şimdi çok keyifli bir hali vardı. Kendini hâlâ güvence altında görüyordu.

■

OYSA Cissie Hala olayın etkisinden kurtulamamıştı. Bir gece Lucille bir partiye gittiğinde Yvette erkenden yatmıştı. Birden oda kapısı yavaşça açıldı ve Cissie Halanın yeşilimsi suratı belirdi gözlerinin önünde. Yvette korkuyla fırladı yerinden.

«Yalancı! Hırsız! Bencil yaratık!» diye tıslıyordu Cissie Halanın hırslı sesi. «Seni küçük yalancı seni! İki yüzlü yaratık! Açgözlü!»

O yeşil maskenin altında ve o çılgın sözlerin gerisinde öylesine inanılmaz ve kişisel olmayan bir nefret vardı ki, Yvette haykırmak için ağzını açtı. Ama Cissie Hala geldiği gibi sessizce kapıyı kapatıp gitmişti. Yvette yataktan fırlayıp kapıyı kilitledi. Sonra yaralanmış gururunun uyuşmazlığı ile korkudan yarı yarıya çıldırmış bir halde yine yatağına koştu. O anda da dışardan bir kahkaha yükseldi. O kadar çirkincesine gülünçtü ki!

Cissie Halanın bu davranışı kızı çok incitmişti. Ne de olsa inanılmaz bir şeydi bu. Ama yine de incinmişti, kolları bacakları, vücudu, cinsel organları incinmişti. Yalnız sinirleri canlı gibiydi artık. Hâlâ çok genç olduğu için nelerin olup bittiğini pek anlayamıyordu.

Yatıyor ve keşke bir çingene olsaydım diye düşünüyordu. Bir çadırda, bir arabada yaşamak, bir eve ayak basmamak, bir köy toplumunun varlığını bilmemek, bir kiliseye bakmak zorunda olmamak. İçlerinde helâları, banyoları olan bu evlerin aşırı iğrençlikleri yüzünden nefret doluydu içi. Rahibin evinden ve bunun birlikte taşıdığı bütün anlamlardan iğreniyordu. Durgun ve çirkef dolu bir hayat, çirkeften söz edilmeyen, ama her iki ayaklıdan, Nine'den hizmetçilere kadar herkes-

ten yükselen bu pis kokudan iğreniyordu. Çingenelerin banyoları yoktu ama bunun yanısıra lağımları ve çirkefleri de yoktu. Temiz havada, açık havada yaşarlardı onlar. Rahibin evinde ise hiçbir zaman temiz hava olamazdı. Ve insanların ruhlarında kokuşana kadar duran bayat bir hava vardı.

Uyuşukluk içindeki vücudunu yatağa bıraktığında yüreği nefretle alev alev yanıyordu. Birden çingene kadının sözlerini hatırladı: 'Hiç evde yaşamamış olan esmer bir erkek var. Seni seviyor. Diğer insanlar senin yüreğinin üstünde tepiniyorlar. Seni öldü bilene kadar da tepinecekler. Ama esmer adam senin yüreğine bir kıvılcım düşürecek sonunda. İyi bir ateş yakacak. Göreceksin bak ne güzel bir ateş olacak bu.»

Kadın konuşurken Yvette işin içinde bir hile olduğunu düşünüyordu. Ama aldırmamıştı. Hayatının kokuşmuşluğundan, rahibin evinin içinden çocuksu bir nefretle doluyordu yüreği. O iriyarı, esmer, kurt bakışlı, iri küpeli, kara saçlarının üstündeki pembe başörtülü, daracık kahverengi bluzlu, yeşil etekli çingene kadınından hoşlanmıştı. Kendi yumuşacık ellerini bir kurt pençesi gibi kavrayan esmer, güçlü ve acımasız ellerini sevmişti. Kısacası kadını sevmişti. Tehlikeyi ve kadının o kapalı korkusuzluğunu sevmişti. Ahlâksızlık olan, ama kendisine özgü sert ve meydan oku-

yan cinselliğini sevmişti. Hiçbir şey o kadını alt edemezdi. Rahibin evinden de, ahlâksızlığından da nefret edecekti! Nineyi tek eliyle boğardı kuşkusuz. Babası ve Fred Amcasına da, yaşlı köpekleri Rover'e duyacağı horgörüyü duyacaktı. Kendilerine erkek diyen bu ehlileşmiş köpeklere karşı alaycı kişisel horgörü.

Ya çingene erkeği! Yvette, erkeğin cüretli bakışlarını üzerinde hissediyormuş, bakışlarındaki çıplak özlemi görüyormuş gibi titredi birden. Bu özlemin çıplaklığı sanki bir ilaç almış da vücudu kalıplaşmış gibi kendisini hareketsiz bırakıyordu yattığı yerde. Kımıldayamıyordu.

Pencere camı parasının iki sterlinin çingene kadına verildiğini kimseye söylememişti. Babası ile Cissie Halası bunu bir bilselerdi! Yvette keyifle gerindi yatağında. Çingeneyi düşünmek vücuduna bir canlılık getirmiş, yüreğinde rahibin evine karşı duyduğu nefreti billurlaştırmıştı. Şimdi güçsüz değil, güçlüydü artık.

■

DAHA sonraları Yvette, Lucille'e Cissie Halanın yaptıklarını anlatınca Lucille çok kızdı.

«Olmaz böyle şey!» diye bağırdı. «Bıraksın bu işin peşini artık. Yeter be! Dışardan bakan biri de Cissie Halayı melek sanır. Babam bu konunun üs-

tünde durmuyor işte. Cissie Hala ne karışıyor yani.»

Zaten rahibin konuyu kapatmış olması ve Yvette'e yine sanki özelliğe sahip bir kişiymiş gibi davranmakta olması Cissie Halanın safrasını kabartıyordu ya. Yvette'in genellikle başkalarının duygularının farkında olmaması, hatta böyle bir şeyin varolabileceğini bile düşünmemesi Cissie Halayı çılgına çeviriyordu. Suçlu bir ananın kızı olan bu genç kız neden ayrıcalığı varmışcasına bir hayat yaşasındı? Burnunun dibindeki insanları yokmuş gibi görme hakkını nereden alıyordu?

Bu sıralarda Lucille de herşeyden hemen alınır olmuştu. Eve girdiğinde bütün sağduyusunu yitiriyordu sanki. Oysa o kadar düşünceli, o kadar sorumluluk sahibiydi ki. Doktor, ilaç, hizmetçi ve diğer bütün şeyleri hep o düşünürdü. Bütün gün köle gibi kentteki işinde çalışırdı. Sabah ondan akşam beşe kadar bir elektrik lambasının altında. Sonra eve gelir ve Nine'nin o inatçı meraklılığı ve sömürgen yaşlılığı ile çılgına dönerdi.

Pencere Camı konusu görünürde kapanmışsa da havada bir gerginlik kalmıştı. Havalar da kötü gidiyordu bu arada. Lucille yarım gün tatilinin öğleden sonrasında evde oturmakla hiç de iyi bir şey yapmamıştı. Rahip çalışma odasındaydı. Lucille ile Yvette, Yvette'e bir elbise dikiyorlardı. Nine de kanapeye uzanmıştı.

Fransız kadifesinden olacak elbise Yvette'e çok yakışıyordu. Lucille bir kere daha prova yaptı. Kolların takılışını bir türlü beğenmiyordu.

Soğuktan morarmış kollarını uzatan Yvette, «Boşver be, Lucille!» dedi. «Bu kadar titizlenme! Oldu işte.»

«Serbest olan yarım günümü sana elbise yapmak için feda etmeme karşılık teşekkür bu ha! Oturur kendime bir şey yapardım daha iyi.»

«Lucille! Biliyorsun ben senden bana elbise dikmeni istemedim. Her işi kendin yüklenmezsen için rahat etmez senin,» diye bağırdı Yvette, çıplak dirseklerini kaldırıp omuzu üzerinden aynaya bakarak.

«İstemedin, doğru,» diye bağırdı Lucille.» Sanki içini çekip ahlayıp poflarken ne demek istediğini anlamamışım gibi!»

«Ben mi?» diye sordu Yvette şaşkınlıkla. «Ne zaman ahlayıp poflamışım, söyle bakalım.»

«Sen çok iyi bilirsin zamanını.»

«Hiç farkında değilim. Ne zamandı, söyler misin?» Yvette en basit soruları ile bile insanı deliye çevirirdi.

«Bir daha kımıldarsan bu elbiseye elimi bile sürmem artık. Yeter!» diye bağırdı Lucille.

«Öyle çok çabuk sinirleniyorsun, sinirlenince de öyle çok konuşuyorsun ki,» dedi Yvette, sanki sıcak tuğlalara basıyormuş gibi kıpırdanarak.

«Yvette!» diye bağırdı Lucille. Öfkeyle parıldıyordu bakışları.» «Yeter artık! Herkesin senin bu iğrenç ve üstün tabiatına boyun eğmesini bekliyemezsin.»

«Benim tabiatımı falan bildiğim yok,» dedi Yvette, elbiseyi çıkartıp eski elbisesini giyerken.

Sonra inatçı bir ifadeyle gidip masanın başına oturdu ve mavi kadifeyi dikmeye başladı. Makas yerdeydi, ortalık kumaş parçaları ile kaplıydı, dikiş sepeti karmakarışık bir halde masanın üstündeydi. İkinci bir ayna da piyanonun üzerine yerleştirilmişti.

Kanapenin üstünde kestirmekte olan Nine doğruldu.

«İnsanı uyutmuyorsunuz ki,» diye söylenerek seyrelmiş saçlarının düzenli olup olmadığını anlamak için eliyle başını yokladı. Kulağına bir takım gürültüler gelmişti.

Cissie Hala elinde bir kesekağıdı çukulata ile girdi içeri.

«Bu ne karışıklık!» diye bağırdı. «Çabuk toparla ortalığı, Yvette.»

«Şimdi toplarım.»

«Yani toplamazsın,» diye Cissie Hala alay etti. Eğilip makası yerden kaldırdı.

Bir süre hiç konuşmadılar. Lucille kitabını okurken elleriyle saçlarını okşuyordu.

«Ortalığı toparlasan iyi olur,» diye Cissie Hala ısrar etti.

«Çaydan önce toparlanmış olacak,» dedi Yvette. Kalkıp mavi elbiseyi bir kere daha başından geçirdi. Sonra iki aynanın arasına geçti.

Tam o anda piyanonun üzerine eğrelti yerleştirilmiş olan ikinci ayna büyük bir gürültüyle yere düştü. Neyse ki kırılmamıştı. Ama herkes korkmuştu.

«Aynayı kırdı!» diye bağırdı Cissie Hala.

«Ayna mı kırıldı? Hangi ayna? Kim kırdı?» diye bağırdı Nine.

«Hiçbir şey kırılmadı,» dedi Yvette sakin sakin. «Bir şey olmadı, merak etmeyin.»

«Bir daha oraya koyma,» dedi Lucille.

Bu kopan gürültüye bir omuz silkmesiyle cevap veren Yvette aynayı başka bir yere yerleştirmeye çalıştı, ama bir türlü yerleştiremedi.

«İnsanın kendi odasında ateş yansa,» diye söylendi öfkeyle. «O zaman bir dikiş dikmek için bu kadar söz işitmek durumunda kalınmazdı.»

«Hangi ayna o elindeki?» diye sordu Nine.

«Eski evimizden gelen,» dedi Yvette ters bir sesle.

«Nereden gelmiş olursa olsun, bu evde kırayım deme sakın.»

Cynthia—adındaki—O—Kadın'a ait olan eş-

yalara karşı bir nefret vardı evin içinde. Bunların çoğu mutfağa ve hizmetçilerin odalarına tıkılmıştı.

«Benim kör inançlarım yoktur,» dedi Yvette.

«Olabilir,» diye Nine cevap verdi. «Hareketlerinin sorumluluklarını almayan insanlar genellikle olanları umursamazlar.»

«Hem kırılsa da benim aynam, kimse karışamaz,» diye Yvette cevap verdi.

«Bu evde ayna kırılmayacak dedim ben. Kimin olursa olsun. Anlaşıldı mı? Cissie, başörtümü iyi bağlamış mıyım?»

Cissie Hala gidip yaşlı kadının başörtüsünü düzeltti. Yvette sinir bozucu bir sesle bir şarkı mırıldanmaya başladı.

«Yvette, şimdi artık ortalığı lütfen toplar mısın?» dedi Cissie Hala.

«Bıktım be!» diye bağırdı Yvette. «Durmadan küçük şeyler üstünde söylenen insanlar arasında yaşamak ne berbat bir şeymiş yahu!»

«Kimler arasında?» diye sordu Cissie Hala kötü bir sesle.

Yeni bir kavga kaçınılmazdı. Lucille, garip bir parıltıyla baktı. Cynthia—adındaki—O—Kadın'ın kanı kabarmıştı kızların ikisinde de.

«Bu pis evde yaşayanlar arasına elbette,» dedi küstah Yvette.

«Hiç olmazsa biz sefil bir aileden gelmiyoruz,» dedi Nine.

Bir an hava elektriklendi, bir suskunluk oldu. Sonra Lucille öfkeden ateşler saçarak fırladı yerinden.

«Sen sus!» diye bağırdı yaşlı kadına.

Yaşlı kadının göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Buz gibi bir sessizlik çöktü odaya.

Cissie Hala, Lucille'in üzerine atladı.

«Defol odana!» diye bağırdı kısık bir sesle. «Defol!»

Yüzü bembeyaz kesilmiş ve gözlerinden alevler fışkıran Lucille'i iteledi. Lucille, itelemesine ses çıkarmadı. Cissie Hala söylenmeye devam ediyordu:

«Özür dileyene kadar odandan dışarı çıkmak yok. Nine'ye özür dileyeceksin!»

«Özür filan dilemeyeceğim,» dedi Lucille, Cissie Halanın kendisini dışarı attığı koridordan.

Cissie Hala kızı öfkeyle yukarı sürükledi.

Yvette ise bu arada gülümseyerek duruyordu oturma odasında. Başından geçirdiği kolları takılmamış mavi elbisesi üzerindeydi. O bile şaşmıştı Lucille'in yaşlılığa olan bu saygısızlığına. Ama aynı zamanda Nine'nin damarlarındaki anne soyu kanlarına karşı sözlerine kızmıştı.

«Ben bir şey kastetmedim,» dedi Nine.

«Öyle mi?» diye Yvette soğuk bir sesle karşılık verdi.

«Ben yalnızca ayna kırılmasını uğursuzluk saydığımız için günahkâr olamayacağımızı söylemek istemiştim.»

Yvette kulaklarına inanamıyordu. Yanlış mı işitmişti? İmkânı var mıydı bunun? Yoksa Nine, yaşına bakmadan, yalan mı söylüyordu?

Yvette kadının düpedüz yalan söylediğini biliyordu. Ve Nine bu yalanına öylesine çabucak inanmıştı ki.

Tam o sırada rahip içeri girdi.

«Bir şey mi var?» diye sordu sakin bir sesle.

«Hayır,» dedi Yvette. «Lucille, Nine'ye çenesini tutmasını söyledi. Cissie Hala da onu odasına götürdü. Lucille biraz haksızdı, hepsi o kadar.»

Yaşlı kadın Yvette'in sözlerini tam olarak duymamıştı.

«Lucille sinirlerini tutmasını öğrenmeli,» dedi yaşlı kadın. «Ayna yere düşünce meraklandım. Yvette'e bunu söyleyince bana bu pis evde yaşayan insanlar ve kör inançlar hakkında birşeyler söyledi. Ben de evdeki insanların ayna kırılmasını uğursuzluk olarak kabul etmelerinin bir günah işleme olmadığını söyledim. Bunun üstüne Lucille bana ağzımı tutmamı söyledi. Çocukların böyle sinirlerine hakim olamamaları çok acı bir şey.»

Bu arada Cissie Hala içeri girmişti. İlk başta o bile şaşkınlıktan ağzını açamadı. Sonra o da olayın Nine'nin anlattığı gibi olduğuna inandı.

«Nine'ye özür dilemeden aşağı inmesini yasakladım,» dedi.

«Özür falan dileyeceğini pek sanmam,» dedi Yvette üstün bir tavırla, çıplak kollarını yana açarak.

«Ben özür dilenmesini istemiyorum,» dedi yaşlı kadın. «Sinirden bunların hepsi. Bu yaşta bu kadar sinirli olurlarsa daha sonra ne olacak acaba. Vibrofat içse iyi olur bana sorarsanız. Cissie, Arthur'un çayını getirme zamanı geldi.»

Yvette dikişini toplayarak yukarı çıkmaya hazırlandı. Yine bir şarkı mırıldanıyordu. Oysa için için titriyordu.

Lucille'i avutmak, elbisenin şimdi nasıl durduğunu göstermek istiyordu.

Merdiven başında, her zaman olduğu gibi, durup pencereden yola ve köprüye baktı. Efsanelerdeki Shallot Lady'si gibi birinin nehir boyundan şarkılar söyleyerek gelmesini bekliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇAY SAATI GELİP ÇATMIŞTI. Evin yanındaki kapıdan bahçe kapısına uzanan kısa yolun kenarında kardelenler açmıştı. Bahçıvan tarhların arasında, çaya doğru tatlı bir meyille inen çayırlıkta dolanıp duruyordu. Bahçe kapısının hemen dışında beyaz çamurdan yol taş köprüyü geçiyor ve dik bir meyille Yvette'in uzun ve dik bacalarını gördüğü taş ocaklarının bulunduğu dar vadinin üzerindeki köye doğru uzanıyordu.

Rahibin evi Papple'in bir yanında dik bir yamaca yaslanmıştı. Köy, hızla akan çayın öte tarafında daha ilerdeydi. Evin ardında tepe yükseliyor ve çamurlu yol bunun üzerinde ağaçlar arasında kayboluyordu. Evin tam karşısında, çayın

öte yanında da yine ağaçlarla kaplı bir tepe yükselmekteydi.

Ancak evin bir ucundan Yvette yolun bahçe çitinin kenarından kıvrıldığı yeri ve onun ötesinde de Papplewick köyünün ilk evlerini görebiliyordu.

Papplewick yolundan hep birşeylerin gelmesini bekler, yukarı çıkarken merdiven başında durup pencereden bakardı. Kimi zaman bir at arabası, bir otomobil, taş yüklü bir kamyon, bir işçi ya da hizmetçilerden birini gördüğü olurdu. Ama şarkı söyleyerek gelen kimsecikler yoktu. O günler çok geride kalmıştı anlaşılan.

Ama bugün çamurlu yolun köşesinden, alçak taş duvarla çimenlerin arasından bir at görünmüştü. At, başında kasketi olan bir adamın sürdüğü bir arabayı çekmekteydi. At tepeden aşağı inerken adam, öğleden sonrasının sessiz karanlığında aşağı atladı. Arabanın arkasında süpürgeler vardı.

Yvette cama yaklaştı, perdeyi çekerek çıplak kollarını elleriyle örttü. Yamacı inip düzlüğe kavuşan at köprüye doğru hızlanmıştı şimdi. Araba takır tukur köprüden geçiyor, yerine geçmiş olan sürücüsü sanki bir düşteymiş gibi iki yana sallanarak oturuyordu. Bir düştü bu sanki.

Ancak araba köprünün ucuna gelip de rahibin evinin bahçe duvarına yaklaşınca adam başı-

nı kaldırıp tepeye sığınmış gibi duran eve baktı. Yvette elleriyle örttü omuzlarını. Adam kasketinin altında görmüştü kızı. Gözleri parıldadı birden.

Beyaz bahçe kapısının önünde arabayı durdurduğunda hâlâ yukarı bakıyordu. Yvette ise soğuktan morarmış kollarını kavramış, büyülenmişçesine adama bakmaktaydı.

Adam başıyla bir işaret yaptı, atı yolun kenarına çekti. Yerinden atlayıp arabanın arkasını örten muşambayı kaldırdı ve eline birkaç çeşit süpürge alarak eve doğru yürüdü. Beyaz tahta kapıyı açarken hâlâ Yvette'e bakıyordu.

Yvette başını eğerek selâm verdi ve giyinmek üzere banyoya koştu. Erkeğin selâm verdiğini anlamaması için çok hafifçe sallamıştı başını. Aşağıdan iki köpeğin, Rover ve Trixie'nin havlamaları geliyordu.

Hizmetçi ile aynı anda vardılar oturma odasının kapısına.

«Süpürge satan adam mıydı?» diye sordu Yvette, kıza. «Pekâlâ!» Kapıyı açtı. «Cissie Hala bir adam süpürge getirmiş, gidip bakayım mı?»

Rahip ve Nine ile çay içmekte olan Cissie Hala: «Nasıl bir adam?» diye sordu. Kızlara bir kerelik çayda bulunmama izni verilmişti.

«Arabalı bir adam,» dedi Yvette.

«Bir çingene,» diye hizmetçi kız atıldı.

Cissie Hala hemen kalktı yerinden. Gidip görmesi gerekiyordu.

Çingene, kara çamların uzadığı arka kapının önündeydi. Bir elinde süpürgeler, bir elinde de bir takım bakır eşyalar vardı. Bir ibrik, bir şamdan, dövme bakırdan iki tabak. Kara yeşil kasketi ve yeşil ceketi ile temiz bir adamdı. Sakin, suskun bir hali vardı. Ama yine de üzerinde bir gurur, bir küçümseme ve uzaklık seziliyordu.

«Bir şey ister miydiniz, hanımefendi?» diye sordu Cissie Hala'ya. Gözleri ile kadını tilki gibi süzerken sesine gerekliği yumuşaklığı verebiliyordu.

Cissie Hala adamın ne kadar yakışıklı olduğunu farketmişti. Adamda kaba ya da saldırgan en ufak bir işaret görmüş olsaydı nefretle kapatacaktı kapıyı yüzüne. Ama adam, erkeksi varlığına öyle kandırıcı bir boyun eğme katmıştı ki, kadın bir an duraksadı.

«Ne kadar güzel bir şamdan!» diye Yvette bağırdı. «Siz mi yaptınız bunu?»

Masum, çocuksu, ama erkeğinkiler kadar iki anlama çekilebilen bakışlarıyla baktı adamın gözlerinin içine.

«Evet, hanımefendi!» Erkek, o çıplak tutku dolu bakışlarıyla bir an kıza bakmış ve Yvette'in

tüm iradesi eriyip gitmişti. Sevencenlik dolu yüzü uyuşmuştu sanki.

«Çok güzel bir şey,» diye mırıldandı.

Cissie Hala kalın bakırdan yapılmış şamdan üzerinde pazarlığa başladı. Adam, sakin bir ilgisizlikle konuşuyor, kapıya dayanmış duran Yvette'e bir kere olsun bakmıyordu.

Cissie Hala şamdanı rahibe göstermeye ve o kadar para edip etmediğini sormaya gittiğinde Yvette ansızın: «Karınız iyi mi?» diye sordu.

Adam, hafifçe gülümseyerek baktı kıza. Gözlerinde gülümseme yoktu artık. Bakışları kaskatı kesilmişti.

«İyidir. Bir daha ne zaman geleceksiniz bizim oraya?» diye sordu hafif ve okşar gibi bir sesle.

«Bilmem ki,» dedi Yvette.

«Cuma günleri gelirseniz ben oradayım.»

Yvette, sanki söylenileni duymamış gibi uzaklara bakıyordu. Cissie Hala şamdan ve parayla geri döndü. Yvette, ilgisizce, anlamsız bir şarkı mırıldanıp olayı kabaca küçümseyerek dönüp içeri girdi.

Ancak merdiven başında, bu kez perdenin ardına saklanıp adamın gidişini gözlemeyi ihmal etmemişti. Erkeğin kendi üzerinde gerçekten bir gücü olup olmadığını bilmek istiyordu. Onun kendisini görmesini istemiyordu şimdi.

Adamın süpürgeleri ve bakırlarıyla kapıdan çıkıp arabasına gidişini seyretti. Eşyaları arabanın arkasına yerleştirdi, muşambayı örttü, sonra zahmetsizce bir sıçrayışta arabaya atlayıp hafifçe dizginleri çekiştirdi. Kır at yola koyulmuştu bile, araba tepeyi tırmandı ve az sonra gözden kayboldu. Adam bir kere bile arkasına bakmamıştı. Bir düştü ve bir düş gibi kaybolmuştu. Ama yine de bunun etkisinden kurtulamıyordu Yvette.

«Hayır, benim üstümde hiçbir gücü yok,» dedi kendi kendine. Hayâl kırıklığına uğramıştı, bir kimsenin ya da bir şeyin kendi üzerinde gücü olmasını istiyordu.

■

YUKARI çıkıp boş yere kendi kendini yiyen Lucille'i avutmaya gitti.

«Nine'ye susmasını söylemişsen ne çıkar yani? Kim olursa olsun çizmeden yukarı çıktı mı susturulması gerekir. Ama kadının isteyerek söylemediğini de biliyorsun. Pişman da oldu zaten. Onun için şimdi surat asmaya hiç gerek yok. Haydi gel bir güzel giyinelim de düşesler gibi yemeğe inelim. Biz de intikamımızı böyle alırız. Haydi, Lucille!»

Yvette'in bu belirsiz neşesinde garip, sanki insanın yüzüne örümcek ağı değiyormuş duygusunu veren bir nitelik vardı. Hoş olmayan bir du-

rumdan kaçmaya çalışıyormuş gibi, Ama aynı zamanda neşelendiriciydi de. Sonbahar sisleri arasında yürümek gibi bir şey.

Yvette, sonunda Lucille'i kandırabilmişti, kızlar en iyi elbiselerini giydiler. Lucille gümüş ve yeşillere büründü, Yvette de açık mavi çizgili soluk bir leylâk rengine. Cennetin bahçeleri tomurcuklanmaya başlamıştı biraz allık ve pudra da sürünce. Yvette alçak sesle bir şarkı mırıldanarak dudaklarını büzdü, kaşını kaldırıp aynaya baktı.

«Elbette ki güzelim,» dedi. «Sen de öylesin, şu anda biraz asık yüzlü olmana rağmen. Ama o burunla içimiz içinde en aristokrat görünüşlü olanımız sensin. Gözlerinin o pişman bakışları da ne kadar çekicilik veriyor bilemezsin. Ama bir bakıma ben daha alımlıyım, öyle mi dersin?» Dönüp karmaşık bir saflıkla baktı Lucille'e.

Aslında gerçekten de saflıkla söylemişti bunu. Düşündüğünü söylerdi. Ancak içindeki o apayrı duyguyu da hiç açığa vurmuyordu. Dışardan değil de, ta içinden, kendi dişi benliğinin güzel hareketlerini değil de bakireliğinin o titretici güçlü gizliliğini görmüş olması yüzünden bunun etkisini dengelemek üzere giyinip güzelleşiyordu şimdi.

Yemek çanı çaldığında iki kız merdivenden inmeye başlamışlardı. Erkeklerin seslerini duya-

na kadar beklediler, sonra uçar gibi girdiler odadan içeri. Yvette her zamanki belirsiz, biraz uzak haliyle, Lucille ise utangaç, ve her an ağlamaya hazır.

«Bu da nesi!» diye şaştı Cissie Hala. Onun üzerinde sabahtan beri giydiği kahverengi elbise vardı. «Bu ne hal! Kendinizi nerede sanıyorsunuz?»

«Ailemizle başbaşa yemek yiyeceğiz,» dedi Yvette saf bir havayla. «Bu olay nedeniyle de en iyi şeylerimizi giydik.»

Rahip kahkahalarla güldü. Fred Amca:

«Aile bundan şeref duyduğunu belirtir,» dedi.

Her iki adam da tam Yvette'in istediği gibi çapkın bir tavır takınmışlardı.

«Gelin de elbiselerinizi bir yoklayayım,» dedi Nine. «Ne yazık ki göremiyorum.»

«Anne, bu akşam bayanlara eşlik etmek zorundayız,» dedi Fred. «Seni Cissie götürse olur mu?»

«Elbette. Gençlik ve güzellik her zaman önde gider.»

«Hiç olmazsa bu akşamlık,» dedi rahip duruma sevinerek.

Kolunu Lucille'e uzattı, Fred Amca da Yvette'in kolundan tuttu ve yemek odasına geçtiler.

Her şeye rağmen sıkıcı bir yemekti. Lucille

konuşkan olmaya çalışıyor, Yvette, kendine özgü o dalgın haliyle türlü şakalar yapıyordu. Ancak kafasının ardında tek bir düşünce vardı: Neden hepimiz ölümlü bir mobilya parçası gibiyiz? Neden hiçbir şey **önemli** değil?

Her aynı şeyi tekrarlıyordu kendi kendine: Neden hiçbir şey önemli değil? Kilisede olsun, gençler arasında, ya da kentte otelin salonunda dansederken olsun hep aynı soru bilincini dürtükleyip duruyordu: Neden hiçbir şey önemli değil?

Kendisini sevecek pek çok genç vardı. Ama sabırsızlıkla silkip atardı hepsini. Neden bu kadar önemsizdiler hepsi de. Bu kadar sıkıcı!

■

ÇİNGENEYİ aklına bile getirmiyordu. Unutulacak önemsiz bir olaydı o. Yine de Cuma günü yaklaştıkça garip bir önemlilik kazanıyordu.

«Cuma günü ne yapıyoruz?» diye sordu Lucille, hiçbir şey yapmadıklarını söyledi. Yvette kızmıştı.

Cuma günü geldi çattı. Yvette, istenmemesine rağmen Bonsall Head'deki yolun kenarındaki o taş ocağını düşündü durdu bütün gün. Bilincine vardığı tek şey buydu. Orada olmak istiyordu. Oraya gitmek aklına bile gelmiyordu. Üstelik yeniden yağmur başlamıştı. Ama ertesi gün Lamb-

ley Close'daki eğlence için mavi elbisesini dikerken ruhunun taş ocağında, çingene arabaları arasında olduğunu hissediyordu. Kaybolmuş biri, ya da ruhu çalınmış biri gibi vücudu içinde değildi. Vücudu, içi boş bir kabuktu. Ruhu, asıl vücudu, uzaklarda taş ocağında, araların yanındaydı.

■

ERTESİ günkü eğlencede Leo'ya karşı çok yakın davrandığının farkında bile değildi. Onu zavallı Ella Framley'den koparıp aldığını bilmiyordu bile. Bunu ancak dondurmasını yerken anladı.

«Neden nişanlanmıyoruz, Yvette?» diye sordu Leo. «Bunun ikimiz için de en iyi bir şey olacağına inanıyorum ben.»

Leo biraz kaba, ama iyi huylu, hali vakti yerinde bir insandı. Ama nişanlılık! Ne kadar budalaca bir düşünce! Nişanlanması için erkeğe kendi ipekli iç çamaşırlarını hediye etmeyi düşündü.

«Ben seninle Ella'nın nişanlanacağınızı sanıyordum,» dedi şaşkınlıkla.

«Sen olmasaydın, olabilirdi. Ama sen araya girince her şey değişti. O çingeneler falına baktıktan sonra sana ancak benim lâyık olduğumu ve benim de senden başka kimseyi alamayacağımı anladım.»

«Yok canım!» Yvette gerçekten çok şaşırmıştı. «Sahi mi?»

«Sen de biraz olsun aynı şeyleri hissetmedin mi?»

«Sahi mi?» Yvette, balık gibi kesik kesik soluyordu şaşkınlıktan.

«Sen de öyle hissettin, değil mi?»

«Ne? Ne hakkında?» Kendini toparlıyordu Yvette.

«Benim hakkımda. Sana beslediğim duygular...»

«Ne? Nişanlanmak mı? Ben mi? İmkânsız! Böyle bir şeyi aklıma bile getiremem. Hiç olur mu bu?»

Karşısındakinin duygularını düşünmeden saflıkla, aklına estiği gibi konuşuyordu.

«Buna engel olacak ne var?» diye sordu hafifçe kızan Leo. «Senin de böyle düşündüğünü sanıyordum.»

«Sahi mi diyorsun?»

Yvette, kendisine hayranlar ve düşmanlar kazandıran o yumuşacık, bakire ve umursamaz masumluğuyla şaşkınlıkla bakıyordu erkeğin yüzüne.

Kız o kadar çok şaşırmıştı ki, erkek için sıkıntıyla ellerini ovuşturmaktan başka yapacak bir iş kalmamıştı.

O anda müzik çalmaya başladı. Leo, Yvette'e baktı.

«Hayır artık dansetmeyeceğim,» dedi kız, sanki karşısındaki yokmuş gibi dalgın gözlerle salondaki insanlara bakarak.

«Sen dansedeceksin ama,» dedi sonra erkeğe dönerek. «Git de bu dansı kaçırma haydi.»

Leo öfkeyle kalkıp salonun öteki ucuna gitti.

Yvette, şaşkınlığı içinde öylesine uzak, öylesine düşteymiş gibiydi ki. Leo evlenme teklif etmişti ha! Yaşh köpeği Rover bunu teklif etseydi bu kadar şaşmazdı. Nişanlanmak ha! Bundan gülünç hiç bir şey düşünülebilir miydi?

İşte o anda birden çingenenin varlığını hatırladı. Ansızın öfkelendi. Bütün insanlar içinde o ha! O! Hiçbir zaman!

Şaşkın şaşkın, «Neden ama?» diye sordu kendi kendine. «Neden? Bu öylesine olanaksız ki! Kesinlikle. Neden?»

İşte bu cevaplandırılması güç bir soruydu. Karınları içerde, dirsekleri dışarda, kalçaları geride danseden delikanlılara baktı. Sorununa bir çözüm yoktu burada. Ama yine de biçimli ceketlerin dişice bir uyumlulukla üzerlerine oturduğu bu çıkık kalçalardan, içeri çekilmiş karınlardan, göğüslerden, bu zorunlu kibarlıktan neden bu kadar nefret ediyordu?

«Bende hiç göremedikleri bir yan var,» dedi kendi kendine. «Hiç de göremeyecekleri.» Kızmıştı. Ama yine de aynı zamanda bunu görmedikleri ve

göremeyecekleri için de seviniyordu. Hayatı öylesine basitleştiriyordu ki bu.

Ama yine de ancak hayalindeki görüntülerin bilincinde olan insanlardan biriydi. Çingenenin kara pantolonu üzerindeki kolları sıvanmış koyu yeşil gömleğini, erkeğin kısılmış bir göz kadar tetikte olan kalçalarını görebiliyordu. Bir zarafet vardı onda. Oysa bu dansedenlerin zarifliği öylesine saçma geliyordu ki. Kalçaları yalnızca et doluydu sanki. Kendisinin iyi dansettiğini sanan Leo da öyleydi. Ne de erkek ama!

Sonra birden gözlerinin önünde çingenenin yüzü belirdi: dümdüz bir burun, ince ve hareketli dudaklar, kara gözlerin keskin bakışı. Ta içine, bilinmedik bir yerine tam olarak isabet eden o bakışları.

Öfkeyle toparlandı sonra. Kendisine öyle bakmaya nasıl cesaret edebiliyordu. Yine öfkeyle pistteki sönük erkeklere baktı. İğreniyordu onlardan. Çingene kadınlarının çingene olmayan erkeklerden nefret ettikleri gibi. Bu kalabalığın içinde kendisine meydan okuyabilecek o kurnaz, yapayalnız ve ima dolu bakışa sahip olan insan neredeydi?

Bir ev köpeği ile çiftleşmek istemiyordu.

Düşünceli düşünceli otururken yumuşacık kumral saçları yumuşak bir kılıf gibi sarmıştı bir

çiçeği andıran yüzünü. O kadar bakire bir görünüşü vardı ki. Ancak üzerinde ev köpeği erkeklerini kaçırtan bir de genç bir bakire cadılığı vardı. İnsanın gözleri önünde birdenbire bambaşka bir biçime bürünebilirdi belki de.

Çevresinde dolanan bütün erkek kalabalığına rağmen bu yüzden yapayalnızdı. Belki de çevresindeki dolananlar kendisini bu yalnızlığa itiyorlardı.

Ev köpekleri arasında bir çeşit bir çoban köpeği olan Leo danstan sonra yepyeni, taptaze bir cesaretle döndü kızın yanına.

«Düşünecek zaman buldun, değil mi? diye sordu.

İyi beslenmiş, rahat ve kararlı bir insan gibi oturdu kızın yanına. Pantolonu buruşmaması için çekerek diz diz üzerine atıp iskemleye otururken bu hareketinin kendisini neden mantıksızca bir öfkeye ittiğini bilemiyordu Yvette.

«Neyi?» diye sordu dalgın dalgın.

«Ne demek istediğimi çok iyi anladın, Yvette. Kararını verdin mi?»

Gerçekten de unutmuştu kız.

Pantolonun paçalarını bir kere daha çekiştiren Leo:

«Seninle beni,» dedi. «Nişanlanma konusunu.» O da, kız kadar ilgisiz görünmeye çalışıyordu.

«Ama bu kesinlikle olanaksız,» dedi Yvette yumuşak başlı bir dostlukla. Sanki bir sürü konudan biriymiş gibi. «Böyle bir şeyi düşünmedim bile. Böyle saçma bir şeyi düşünmemelisin bile. Kesinlikle olanaksız bu.» Bir çocukmuşcasına konuşuyordu.

«Demek öyle düşünüyorsun, ha?» Garip bir gülümseme, uzak bir gülümseme vardı Leo'nun yüzünde. «Peki senin için neyin imkânı var, onu söylesene. Evde kalmış bir kız olarak ölmek istemiyorsun herhalde?»

«Umurumda bile değil,» diye cevap verdi Yvette aynı dalgınlıkla.

«Ama beni çok ilgilendiriyor bu.»

Kız dönüp şaşkınlıkla baktı erkeğin yüzüne.

«Neden?» diye sordu. «Benim evde kalmış olup olmamamamın seninle ne ilgisi var?»

«Dünya kadar nedeni var bunun,» diyen Leo cüretli ve anlamlı bir gülümsemeyle baktı kıza. Sanki açık konuşmadan ne demek istediğini söylemek istermişçesine.

Ancak içinde, gizli ve bilinmeyen bir yere girip kendisini orada avlayacağı yerde, Leo'nun bakışı, tıpkı bir tenis topu gibi Yvette'in vücudunun dışına çarpıp geri dönmüş ve içinde bir öfke dalgasının kabarmasına yol açmıştı.

«Bu konuşmayı çok saçma buluyorum,» dedi inatçı bir sesle. «Sen şu anda nişanlı sayılırsın...» birden kendini toparladı. «...en az on kişiyle. Bana söylediğin şeylerin hoşuma gittiğini sanma sakın. Herhangi bir kimsenin bunu duymasından nefret ederim. Nefret ederim, anladın mı? Ben bundan hiç kimseye söz edecek değilim, umarım sen de aynı sağduyuyu gösterirsin. İşte Ella da burada.»

Sonra yüzünü çevirerek uzun boylu, yumuşacık bir çiçek gibi kayarak zavallı Ella Framley'in yanına doğru gitti.

Leo beyaz eldivenlerini avucunun içine vurdu.

«Vay namussuz! Şuna bak hele!» dedi kendi kendine.

Ama gerçekten bir çoban köpeği gibiydi, kedilerin üstüne saldırmasından hoşlanırdı. Kızın ardından bakmaya devam etti.

ALTINCI BÖLÜM

ERTESİ HAFTA YAĞMUR HİÇ DİNMEDİ. Yvette'in içine garip bir öfke dolduruyordu bu durum. Havanın iyi olmasını istemişti. Hele hafta sonuna doğru. Ancak bunun nedenini sormuyordu kendisine.

Yarım gün tatil olan perşembe günü hava biraz açtı, güneş göründü. Leo, her zamanki kalabalığı toplayıp gelmişti arabasıyla. Yvette, nedenini söylemeden onlarla gitmeyeceğini bildirdi.

«Teşekkür ederim ama keyfim yok,» dedi.

Aksi olmak hoşuna gidiyordu aslında

Arkadaşları gittikten sonra o da donmuş tepelerde yürüyüşe çıkarak Kara Kayalara doğru gitti.

Ertesi gün de hava soğuk ve güneşliydi. Şu-

bat ayındaydılar. Ancak kuzeyde toprak güneşte pek yumuşamazdı. Yvette, bisikletle gezmeye çıkacağını söyleyerek öğle yemeğini yanına aldı ve ancak öğleden sonra döneceğini bildirdi.

Hiç acele etmeden yola çıktı. Havadaki dona rağmen güneş ortalığa bir bahar havası veriyordu. Parkta geyikler güneşlenmeye çıkmışlardı. Beyaz benekli bir dişi geyik hareketsiz manzaranın önünde ağır ağır yürüyordu.

Yvette, bisikleti sürerken ellerinin donmasını önleyemiyordu. Oysa vücudu sımsıcaktı. Ancak bisikleti yedeğe alıp tepeye tırmanırken rüzgârdan korunmuş oluyordu.

■

TEPENİN üstü bambaşka bir dünyaydı sanki, çırılçıplak ve açık. Yanlış bir yola girmekten korkarak ağır ağır yol almaya başladı taş duvarlar arasında. Uzaktan hafif bir çekiç sesi duyunca doğru yolda olduğunu anladı.

Çingene erkeği sırtını arabaya dayamış, yere oturmuş bakır bir kabı dövüp duruyordu. Güneşteydi, başı çıplaktı, sırtında yeşil gömleği vardı. At ve araba yoktu. Atın durduğu üstü kapalı yerde şimdi üç küçük çocuk oynaşıyorlardı. Başına bir başörtü bağlamış yaşlı bir kadın dal parçalarından yaktığı bir ateşin başına eğilmiş bir ten-

cere kaynatıyordu. Ortalıktaki tek ses çekicin bakır üstündeki tak tak tak sesiydi.

Yvette bisikletinden indiği anda adam başını kaldırdı. Bakırı dövmeyi kestiği halde yerinden kımıldamadı. Yüzünde çok hafif, belli belirsiz bir gülümseme, bir zafer gülümsemesi vardı. Kadın kirli kır saçlarını alnından kaldırıp kıza baktı. Erkek kadına anlaşılmayan bir iki kelime söyleyince yine ateşe döndü.

Erkek, Yvette'e baktı.

«İşler nasıl?» diye sordu Yvette kibarca.

«Fena değil. Biraz oturur musunuz?» Adam yerinden kalkmadan arabanın altından bir iskemle çekip Yvette'e uzattı. Sonra kız bisikletini taş ocağına doğru götürürken yine kuş gagalamasına benzeyen o kesik çekiç darbeleriyle bakırı dövmeye başladı.

Yvette ellerini ısıtmak için ateşin başına gitti.

Morarmış ellerini ateşe uzatırken yaşlı kadına, çocuksu bir ilgiyle: «Yemek mi pişiriyorsunuz?» diye sordu.

«Yemek,» dedi kadın. «Ona ve çocuklara.»

Elindeki uzun kaşıkla, merakla Yvette bakan kömür gözlü çocukları işaret etti. Çocukların üçü de temizdiler. Yalnız kadın pisti. Taş ocağını ise tertemiz tutuyorlardı.

Yvette sesini çıkarmadan çömelerek ellerini ısıtmaya deva metti. Adam kesik kesik bakırı döv-

meye devam ediyordu. Yaşlı kadın en eski üçüncü arabanın merdivenini tırmanarak içine girdi. Çocuklar yine vahşi hayvanlar gibi sessizce oynamaya devam ettiler.

Ateşin başından kalkıp adama dönen Yvette:

«Çocuklar senin mi?» diye sordu.

Erkek kızın gözlerinin içine bakıp başını salladı.

«Karın nerede?»

«Sepeti alıp gitti. Hepsi birden arabayla satışa çıktılar. Ben satış yapmam. Malları yaparım ben, ama satmam. Çok az çıkarım satışa. Çok seyrek.»

«Bu bakırları hep sen mi yaparsın?»

Adam başını sallayarak kıza iskemleye oturmasını işaret etti. Yvette oturdu.

«Cumaları burada olduğunu söylemiştin,» dedi. «Hava iyi olduğu için ben de bu tarafa geldim.»

«Evet, hava çok güzel bugün,» dedi çingene kızın soğuktan kıpkırmızı kesilmiş yanaklarına, kızarmış kulakları üzerine düşen yumuşacık saçlarına ve dizleri üzerindeki hâlâ morluğunu kaybetmemiş ellerine bakarak.

«Bisikletle giderken insan üşür değil mi?»

«Ellerim dondu,» dedi kız, sinirli bir şekilde ovuşturarak ellerini.

«Eldiven giymemişsin ama?»

«Giydim ama pek bir yararı olmadı.»,

«Eldiven de olsa insanın eli üşüyor.»

«Öyle,» dedi Yvette.

Kadın, elinde bir iki tabakla ağır ağır indi arabanın merdiveninden.

«Yemek hazır, ha?» dedi adam.

Kadın tabakları ateşin çevresine dizerken birşeyler mırıldandı. Ateşin üzerinde yerleştirilmiş yatay bir demir çubuğun üzerinde iki tencere asılıydı. Bir sacayak üzerinde de küçük bir tava vardı. Güneş ışığında, ateşin sıcaklığı buhar gibi yükseliyordu.

Adam aletlerini bırakarak yerden kalktı.

Kıza bakmadan:

«Bizimle bir iki lokma yer misin?» diye sordu.

«Ben yemeğimi getirdim,» dedi Yvette.

«Birez et yer misin?»

Adam yine kadına anlaşılmaz birşeyler söyledi, kadın da bir cevap verdikten sonra tencereyi çubuğun ucuna kaydırdı.

«Fasulya ile koyun eti var,» dedi adam.

«Teşekkür ederim, istemem,» dedi Yvette. Sonra birden cesaretlendi. «Pekâlâ, çok az ama.»

Yvette bisikletine gidip yemek paketini alırken, adam da arabasına girdi. Bir dakika kadar sonra ellerini silerek dışarı çıktı.

«Gelip elini yıkamak ister misin?»

«Hayır, ellerim temiz,» dedi Yvette.

Erkek elindeki bakır güğümle az ötede küçük bir havuz meydana getiren çaydan su almaya gitti.

Döndüğünde güğümü ateşin yanına koydu, ufak bir kütük çekip üstüne oturdu. Çocuklar ateşin çevresine yere oturmuşlar kaşık ya da parmaklarıyla yemek yiyorlardı. Kütük üstünde oturan adam dalgıncasına, sessizlik içinde yiyordu yemeğini. Kadın sacayağın üzerindeki kara güğümde kahve pişirdikten sonra fincanları almak üzere arabaya gitti. Kampta tam bir sessizlik vardı. Yvette şapkasını çıkarmış, saçlarını dalgalandırarak serbest bırakmış, güneşte oturuyordu.

«Kaç çocuğun var?» diye sordu ansızın.

«Beş,» dedi adam kızın gözlerinin içine bakarak.

Yvette'in kalbindeki kuş yine ölür gibi oldu. Bir düş görüyormuşcasına erkeğin elinden fincanı aldı. Elinde kahve fincanı ile kütüğün üzerinde bir gölge gibi oturan adamın sessiz sessiz kahvesini içişinin farkındaydı yalnızca. Vücudunun bütün iradesi eriyip gitmişti, erkeğin gücü altındaydı şimdi. Onun gölgesi karartıyordu bütün vücudunu.

Sıcak kahvesini üfleyen erkek ise tek bir şeyin farkındaydı: kızın bakireliğinin o gizli meyvesi, vücudunun o kusursuz körpeliği.

Sonunda erkek fincanı yere bırakıp kıza baktı. Sıcak kahveyi içmeye çalışırken Yvette'in saçları yüzüne düşmüştü. Yüzünde, bir çiçeğin tam açtığı andaki o yumuşak bakış vardı. Gizli ve zamanından erken açmış bir çiçek gibi, çok kısa süren uyanışında üç beyaz yaprağını gererek açan kardelen gibi tam olarak açılmıştı şimdi. Tam olarak açılmış bakireliğinin uyanışı üzerindeydi şimdi.

Birdenbire kızın bilincine varan erkek onu bir gölge gibi bekliyordu. Hep bekleyen ve hep orada olan bir gölge gibi.

Sonunda büyüyü bozmadan konuştu:

«Şimdi arabaya gelip elini yıkamak istemez misin?»

Kusursuz bakireliğin uyanış anının çocuksu bakışıyla görmeden baktı Yvette erkeğe. Kendi iradesini hiçe indiren bu etkinin bilinciyle yalnızca. Kara ve tam bir güç olarak erkeğin bilincindeydi artık.

«Olabilir,» dedi.

Erkek sessizce kalktı ve emir veren bir sesle yaşlı kadına bir iki şey söyledi. Sonra yine Yvette'e bakarak onu gücünün etkisi altına aldı. Kızın kendi başına hareket edecek iradesi kalmamıştı.

«Gel!» dedi erkek.

Kız sakin sakin yürüdü erkeğin ardından. Önünde giden sessiz, gizli ve gücünü alıp götüren vücudu izledi. Hiçbir çaba harcamıyordu. Erkeğin iradesine bağlıydı artık.

■

ERKEK arabanın kapısından girmek üzereyken kız henüz ilk basamaktaydı. Birden bir gürültü duyuldu. Kız kımıldamadan bekledi. Bir otomobil geliyordu. Erkek durup çevresine bakındı. Yaşlı kadın birşeyler söylerken bir araba hızla yaklaştı. Geçip gidiyordu.

Birden bir kadın sesi duyuldu, ardından da acı bir fren. Araba taş ocağının biraz ilerisinde durmuştu.

Arabanın kapısını kapatan erkek aşağı atladı.

«Şapkanı giysen iyi olur,» dedi kıza.

Kız ateşin yanındaki iskemlenin üzerindeki şapkasını aldı. Erkek arabanın tekerleğine sırtını dayayıp çekicini eline aldı. Kadının sesi duyulduğunda çekicin sesi makineli tüfek gürültüsü gibiydi.

«Ateşinizde biraz ısınabilir miyiz?»

Sırtında samur kürkü olan kadın ateşe doğru yürüdü. Ardından kalm paltolu bir adam geliyordu. Adam kürklü eldivenlerini çıkartırken piposunu da dolduruyordu.

Bir sürü küçük öldürülmüş hayvanın derisine bürünmüş olan kadın yarı küçümser, yarı duraksamalı bir gülümsemeyle çevresine bakındı.

«O kadar güzel bir görünüşü vardı ki...»

Hiç kimse bir şey söylemedi.

Kadın, kürkünün içinde titreyerek ateşe yaklaştı. Üstü açıktı otomobillerinin.

Uzun burunlu ufak tefek bir kadındı. Ateşin önünde çömelip pırlantalar zümrütlerle dolu ellerini uzattı.

«Uhh!» dedi sonra. «Açık arabaya binmeyecektik. Ama kocam üşüdüğümü söylememe bile izin vermez ki.» İri, çocuksu gözlerle baktı kocasına. Kurnazlık dolu bakışlar. Çok zengindi kuşkusuz.

İri yarı sarışın adama aşık olduğu anlaşılıyordu. Adam, adeta kirpiksiz olan açık mavi gözlerle gülümseyerek baktı karısına. Gülümsemesinde hiçbir anlam yoktu.

İnsanın aklına kış sporları, kayak ve kızak getiren bir tipti. Atlet yapılı, hayatla hiçbir ilgisi olmayan bir adam. Uzun, güçlü ve kızarmış parmağıyla piposuna tütünü bastırıyordu.

Kadın bir cevap alabilme umuduyla kocasma baktı. O garip ve anlamsız gülümsemeden başka hiçbir şey yoktu adamın yüzünde. Kadın yine ateşe dönüp küçük ve beyaz ellerine baktı.

Adam kalın paltosunu çıkardı. Altında kalın renkli, sarılı siyahlı bir kazak ve biraz geniş paçalı bir pantolon vardı. Evet her ikisi de pahalı şeyler giyinmişlerdi. Adamın atletik bir vücudu, geniş bir göğsü vardı. Usta bir kampçı gibi çalı çırpı toplayıp ateşi canlandırmaya başladı.

«Bir iki çam kozalağı atıp iyi bir ateş yakmanın sakıncası var mı?» diye sordu Yvette'e, bakırını dövmekte olan çingeneye sessiz bir bakış fırlattıktan sonra.

«İyi olur,» dedi Yvette, çingenenin etkisinden kurtulup yapayalnız kalmış bir halde.

«Ateşi canlandıralım mı?» diye seslendi adam çingeneye.

«Efendim?»

«Ateşe bir kaç kozalak atalım mı?»

«Ne isterseniz yapın.»

Adam kozalakları ateşin üstüne tek tek yerleştirmeye başladı. Az sonra ateşten güller gibi yanmaya başladı kozalaklar, ortalığı tatlı bir koku doldurdu.

«Ah ne güzel!» diye kadın bir çığlık kopartıp erkeğine baktı. Erkek de güneşin buza bakışı gibi baktı karısına.

«Ateş sevmez misiniz? Ben bayılırım,» dedi kadın Yvette'e, çekiç gürültüsü arasında.

Bu gürültü kadını rahatsız ediyordu. Kaşlarını çatarak çingeneye baktı, sanki bu hareketiyle

onu susturabilirmiş gibi. Yvette de başını çevirip baktı. Çingene bakır tencerenin üzerine eğilmiş, bacakları açık, güçlü kolu havadaydı. Daha şimdiden o kadar uzaklaşmıştı ki kendisinden.

Kadının kocası çingenenin yanına gidip piposundan bir nefes çekerek adama baktı. Şimdi iki erkektiler. İki yabancı erkek köpek gibi. Birbirlerini kokluyorlardı.

«Balayımızdayız,» dedi kadın Yvette'e yüksek ten bir bakış fırlatarak. Meydan okur gibi konuşuyordu.

«Sahi mi?»

«Evet. Hem de evlenmeden önce. Simon Fawcett adını duydunuz mu?» Kuzey bölgelerinin zengin ve ünlü bir mühendisiydi bu. «İşte ben Bayan Fawcett'im. Boşanıyoruz.» Yvette'e meydan okurcasına, dalgınca baktı.

«Sahi mi söylüyorsunuz?»

Kadının iri çocuksu gözlerindeki öfke ve meydan okuma dolu bakışı şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Namuslu bir kadındı kuşkusuz. Ama belki de bu aşırı mantıksal bir namustu. Belki de herkes tarafından tanınan Simon Fawcett'in kötü ününün bir açıklanmasıydı.

«Evet! boşanır boşanmaz Binbaşı Eastwood ile evleneceğiz.»

Bütün sırları ortadaydı artık. Kimseyi kandırmak arzusu yoktu içinde.

Arada iki erkek konuşuyorlardı. Kadın dönüp çingeneye baktı.

Çingene ağzında piposu ile tepeden kendisine bakan adama, biraz mahcupmuş gibi bakıyordu.

«Arras'ta atlarla,» dedi çingene alçak bir sesle.

Savaştan söz ediyorlardı. Çingene Binbaşının da bulunduğu alayda topçu takımında yapmıştı askerliğini.

«Yakışıklı bir erkek, değil mi?» dedi kadın.

Çingene erkeği kendisi için sıradan bir insandan başka bir şey değildi.

«Öyle,» dedi Yvette.

«Bisikletle mi dolaşıyorsunuz?» diye sordu kadın şaşkınlıkla.

«Evet. Papplewick'e gidiyorum. Babam Papplewick rahibi Bay Saywell'dir.»

«Öyle mi? Kendisinin yazılarını okudum. Çok akıllı bir adam!»

Kozalaklar yanıp bitmişti, ateş şimdi kırmızı güllerle doluydu sanki. Gökyüzünde bulutlar belirmişti. Belki de akşama kalmaz kar başlardı.

Binbaşı yanlarına gelip paltosunu giydi.

«Yüzü yabancı gelmemişti. Bizim seyislerden biri. Çok işinin ehli bir adam.»

«Haydi sizi otomobille Normanton'a götürelim,» dedi kadın. «Biz Scoresby'de oturuyoruz. Bisikleti arabanın arkasına bağlarız.»

«Kabul,» dedi Yvette.

Sarışın adam bisikleti arabaya taşırken kadın çocuklara seslendi.

«Gelin, buraya gelin!»

Çantasından küçük para kesesini çıkardı.

Çingene işini bırakıp arabasına girmişti. Yaşlı kadın oturduğu yerden çocuklara birşeyler söyledi. İki büyük çocuk sıkılarak yaklaştılar. Kadın ellerine bir iki madeni para sıkıştırdı.

Çingene arabadan çıkıp ateşe yaklaştı. Kadın burjuva cesaretiyle baktı erkeğin yüzüne.

«Binbaşı Eastwood'un alayındaydınız demek?»

«Evet, hanımefendi.»

«Şaşırtıcı bir karşılaşma. Kar yağacak.» Havaya baktı.

«Daha sonra,» dedi adam.

O da uzaklaşmıştı. Onun da ırkı yerleşmiş toplumla kendine özgü bir savaş içindeydi ve kazanma kavramı diye bir şey yoktu. Yalnız arada sırada küçük bir iki başarı elde edebilirdi.

Ancak savaştan bu yana bu başarı fırsatları da iyice kaybolmuştu artık. Yine de boyun eğme diye bir şey düşünülemezdi. Çingenenin gözlerinde yine aynı cüretli bakış vardı ama şimdi bu artık sertleşmiş ve uzaklara yönelmişti. O küstahçasına yakınlık yoktu artık. Savaş geçirmiş bir insandı.

Yvette'e baktı.

«Otomobille mi gidiyorsunuz?»

«Evet,» diye Yvette yüzünü buruşturdu. «Hava çok tehlikeli, ne olacağı bilinmez.»

«Ne olacağı bilinmez,» diyen çingene de havaya baktı.

Yvette erkeğin duygularını anlayamıyordu. Aslında pek ilgilenmiyordu da. Şimdi iki çocuk anası olan ve servetini ünlü mühendisten alıp beş parasız genç binbaşıya götüren kadın şaşırtmıştı kendisini. Üstelik Binbaşı kadından beş altı yaş daha genç olmalıydı!

Sarışın adam yanlarına geldi.

«Bir sigara verir misin, Charles,» dedi kadın.

Adam atletlere özgü bir hareketle tabakasını çıkardı. Sanki insanlarla davranışlarında incinmiş gibi ağır ve tedbirli hareketleri vardı. Karısına ve Yvette'e birer sigara verdikten sonra tabakayı çingeneye uzattı. Çingene de bir sigara aldı.

«Teşekkür ederim, efendim.»

Çingene ateşe eğilip sigarasını yaktı. Her iki kadın da kendisini seyrediyorlardı.

«İyi günler,» dedi kadın. «Ateşiniz için çok teşekkür ederiz.»

«Ateş herkesin malıdır,» dedi çingene.

Küçük çocuk koşarak babasının yanına geldi.

«İyi günler,» dedi Yvette. «Umarım ki kar yağmaz.»

«Biz kara aldırmayız,» diye çingene cevap verdi.

«Öyle mi? Oysa ben aldırırsınız sanıyordum.»

«Hayır.»

Yvette, soylu bir hareketle eşarbını omuzuna atıp kadının kürklü paltosunun ardından yürüdü.

YEDİNCİ BÖLÜM

YVETTE, EASTWOOD'LAR ADINI VERDİĞİ çiftten pek hoşlanmıştı. Kadının boşanma ilâmını alması için üç ayı vardı. Ancak o büyük bir umursamazlıkla Scoresby'de küçük bir yazlık ev kiralamıştı. Şimdi kışın ortası olduğu için Binbaşı ile birlikte tam bir yalnızlık içinde yaşıyordu orada. Hizmetçi falan da tutmamıştı. Adam da istifasını vermiş ve kendisine Bay Eastwood demeye başlamıştı. Bütün dünyaya karşı Bay ve Bayan Eastwood'lardı şimdi.

Kadın otuzaltı yaşındaydı. İki çocuğu da oniki yaşın üstündeydiler. Çocuklar, kadın Eastwood' la evlendikten sonra babalarına bırakılacaklardı.

İşte bu garip çift tepelerin ardındaki küçük evlerinde, kendi işlerini kendileri görerek yaşıyor-

lardı. Evi mobilyalı tutmuşlardı. Ama kadın en sevdiği eşyalarını getirmeden duramamıştı. Rokoko stili eşyayı sevdiği için sedef kakmalı masalarla, dolaplarla, abanoz ağacından mobilyalarla doldurmuştu evi. İtalyadan gelme deniz yeşili brokar kumaş kaplı arkaları yüksek iskemleler, cübbeleri rüzgârda savrulmuş gibi duran pembe yüzlü azize heykelleri, onsekizinci yüzyıl sonlarında cam üstüne yapılmış bir sürü resim...

Yvette bu karmakarışık ve kalabalık eve gizlice gitmişti. Yazlık evde yapılan bir değişiklikle evin her yanında sobalar yanıyor, içersı fırın gibi sıcak oluyordu. Kadın, tıpkı o kadar sevdiği rokoko heykelciklerine benzeyen ufak tefek kadın önlüğünü takmış bir kenarda salam keserken, beyaz kazaklı iri yarı binbaşı da kahveyi hazırlıyor, ekmek kesiyor, hardah karıştırıyordu. Soğuk et ve havyarın ardından gelen tavşan eti yemeğini bile o yapmıştı.

Gümüş ve çini takımlar gelinin ceyizinden ge len çok pahalı şeylerdi. Binbaşı gümüş bir kupayla birasını içiyor, kadın ile Yvette kristal kadehlerden şampanyalarını yudumluyorlardı. Sonra Binbaşı kahveyi getirince oturup konuşmaya başladılar.

Kadının ilk kocasına karşı büyük bir kini vardı. Kendisini boşanmış bir kadın durumuna düşürdüğü için affedemiyordu ona. Binbaşının güç-

lü göğsünde de garip ve erimeye hazır bir öfke yatıyordu. Kuzeyin soyut ahlâklılığı garip bir rüzgâr üzerine eserek onu yapayalnızlığa itiyordu. Bu ufak tefek kadına karşı duyduğu ilgi saldırıya uğramış bir adalet duygusuna dayanıyordu.

Öğleden sonra hep birlikte mutfağa girdiler, binbaşı gömleğini sıvayıp güçlü ve beyaz kollarını ortaya çıkararak bulaşığı yıkadı, kadın kuruladı. Sonra adam evin çeşitli yerlerine yerleştirilmiş sobalara bakmaya gitti. Bundan sonra da daha küçük ve üstü kapalı bir araba çıkartıp Yvette'i evinin arka kapısına bıraktı.

Yvette gerçekten şaşırmıştı bu çifte.

«Öyle garip insanlarla tanıştım ki, Lucille,» diyerek başından geçenleri kırkardeşine anlattı.

«İyi insanlara benziyorlar,» dedi Lucille. «Binbaşının ev işlerini yapmasına bayıldım hele. Evlendikten sonra onlarla tanışmak isterdim doğrusu.»

«Olur,» dedi Yvette dalgın dalgın. «Olur.»

Ufaktefek kadınla açık mavi gözlü, atlet yapılı subay arasındaki ilişki birden aklına çingene erkeğini getirmişti. Oysa şu ana kadar bunu bütünüyle unutmuştu. Şimdi acı verici bir güçle beynine bastırıyordu sanki.

«İnsanları birbirlerine yaklaştıran şey nedir Lucille?» diye sordu. «Eastwoodlar gibileri örne-

ğin? Birbirlerine hiç uymayan babamla annemi? Falıma bakan o at suratlı çingene kadınla o yakışıklı çingene erkeğini ya da? Nedir bu, Lucille?»

«Sekstir herhalde, ne bileyim,» dedi Lucille.

«Evet, nedir bu? Bayağı bir şey değil bu, Lucille. Şehvet falan gibi. Gerçekten değil.»

«Sanmam,» diye cevap verdi kızkardeşi. «Buna gerek yoktur herhalde.»

«Çünkü bir kızı alçalmış hissettiren bayağı, sıradan insanlardır. Kimsenin aldırış etmediği insanlar. Kimse onlara karşı bir ilgi duymaz. Yine de cinsellik dolu olarak onlar kabul edilir.»

«Bana kalırsa cinselliğin bir bayağı bir de bayağı olmayan iki türü var. Çok karmaşık bir şey aslında. Bayağı erkeklerden iğreniyorum. Bayağı, sıradan olmayan dışında da kimseye cinsel bir yakınlık duymuyorum. Belki de seks diye bir şey yoktur bende.»

«Tamam!» dedi Yvette. «Belki ikimizde de yok tur bu. Belki de bizi erkeklere bağlayacak seksten yoksunuz biz.»

«Ne çirkin bir şöz : Erkeklere bağlanmak.» Lucille iğrenerek söylemişti bunu. «Bir erkeğe bu yoldan bağlanmak ister miydin? Seks diye birşey olduğu için çok pişmanım ben. Arada böyle bir şey olmadan kadınlarla erkekleri bir araya getirebilmek olanağı bulunabilseydi.»

Yvette düşünüyordu. 'Hava çok tehlikeli' dediği zaman dönüp kendisine bakan o çingene vardı. Aslında çingeneyi reddediyor değil, ancak onun bu oyundaki rolünü umursamıyordu. Reddeden içindeki bilinmeyen bir yanıydı. Erkeğe gizlice ve açıklanmayan bir biçimde karşılık veren bilinmedik bir yanı.

«Evet,» dedi yine dalgın dalgın. «Sıkıcı bir şey şu seks, Lucille. Buna sahip olmadığın zaman olması gerektiğini düşünüyorsun. Olduğun zaman da ondan iğreniyorsun.»

«Hiç aklım ermiyor,» dedi Lucille.» Bir erkeğe aşık olmak isterdim ben.»

«Sahi mi?» diye Yvette burnunu kıvırdı. «Ama olsaydın da olmamak isteyecektin.»

«Nereden biliyorsun?»

«Aslında bir şey bildiğim yok. Öyle düşünüyorum yalnızca. Evet, evet, böyle olmalı.»

«Olabilir,» dedi Lucille iğrenircesine. «İnsanın aşkı da sona erer sanırım. İğrenç birşey.»

«Güç bir sorun,» diye Yvette bir şarkı ınırıldanmaya başladı.

«Aman, ikimiz için de bir sorun değil bu şu anda. İkimiz de aşık değiliz ve belki de hiç olmayacağız. Bu yüzden bu da çözümlenmiş demektir.»

«Ben bu kadar emin değilim,» dedi Yvette. «Hiç de emin değilim. Bugünlerden birinde çılgınlar gibi aşık olacağımı hissediyorum.»

«Herhalde olmayacaksın,» dedi Lucille. «Bütün evde kalmış kızlar hep böyle düşünürler herhalde.»

Yvette, kırkardeşine dalgın fakat kaygısız bakışlarla baktı.

«Öyle mi dersin? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Lucille? Vah zavallılar! Çok acı bir şey olmalı bu. Peki neden ama?»

«Neden mi? Belki de düşünmezler aslında. Belki de herkes 'zavallı, bir erkek bile yakalayamadı' der diye böyle düşünüyoruz.»

«Sanırım,» dedi Yvette. «İnsanların evde kalmış kızlar için söyledikleri kötü şeylere çok üzülüyordur zavallılar. Ne ayıp bir şey.»

«Aman, boşver. Biz şu anda güzel güzel eğleniyoruz, üstümüze düşen bir sürü delikanlı da var.»

«Doğru. Ama yine de onlardan hiçbirisiyle evlenmem.»

«Al benden de o kadar. Ama neden olmasın? Erkeklerle bu kadar iyi ilişkilerimiz varken evlenmeyi neden düşünelim. Hele bize karşı çok iyi davrandıklarını kabul etmelisin, Yvette.»

«Doğru,» dedi Yvette dalgın dalgın.

«İnsan hayattan zevk almayı kaybettiği azman evlenmeyi düşünmeli bence. İşte o zaman evlenip yerleşirsin, olur biter.»

«Doğru,» dedi Yvette.

Bütün iyi niyetine rağmen sinirlerine dokunuyordu artık Lucille. Konuşmamak, sırtını çevirmek istiyordu.

Hele zavallının gözlerinin altındaki lekelere bak. Güzel gözlerindeki şu özleme ne demeli. İyi yürekli, koruyucu bir adam çıksa da evlense ne iyi olurdu! Lucille de buna razı gelseydi elbette.

■

YVETTE, babasına ya da Nine'ye Eastwoodlardan söz etmedi. Nefret ettiği bir sürü dedikoduya yol açacaktı bu. Rahip aslında kendine kalsa pek aldırmazdı bu duruma. Ama o da halkın dili olan o çok başlı, zehirli yılandan uzak durmanın yararını çok iyi bilirdi.

«Ama baban bilmiyorsa ben senin buraya gelmeni istemem ki,» dedi kadın.

«Ona söylemem gerektiğini biliyorum,» dedi Yvette. «Aslında aldırmayacaktır. Ama bilmiş olsa aldırmak zorunda kalacağına da inanıyorum.»

Genç subay, alay dolu keskin bakışlarla bakıyordu kıza. O da Yvette'e aşık olma yolundaydı. Kızın o garip bakireliği, o aldırmazlığı, dalgınlığı çekiyordu kendisini.

Olup bitenin farkındaydı Yvette, bu yüzden gurur bile duyuyordu. Eastwood, kızın hayalini ka

rıştırıyordu. Böylesine genç bir subay, iyi bir aileden gelme, sakin, çok iyi araba kullanan, kusursuz bir yüzücü, bulaşık yıkıyor, piposunu içiyor, her yaptığını sakin ve yetenekli olarak yapıyordu. Bir otomobil motoru ile mutfakta vurduğu bir tavşanın üzerine aynı dikkatle eğilebiliyordu Sonra buz gibi havada dışarı çıkıp otomobilini canlı bir şeymişçesine temizleyip parlatıyordu. Ayrıca kısa da olsa içeri geldiğinde kadınla sakin konuşmaları vardı. Göründüğüne göre hiç sıkılmıyordu. Kötü havalarda, piposu ağzında, saatlerce kımıldamadan otururdu pencerenin önünde. Ancak atlet vücudu dinginliğinde bile hep harekete hazırdı.

Yvette adamla flört etmiyordu. Ama ondan hoşlanıyordu.

«Peki geleceğiniz ne olacak?» diye sordu.

«Ne demek istiyorsun?» Adamın gözlerinde ifadesiz bir gülümseme vardı.

«Meslek! Bir erkeğin mesleği olmaz mı hiç?» Kız saf saf baktı erkeğin gözlerinin içine.

«Bugün her şeyim var, yarın da öyle olacak,» dedi Eastwood soğuk ve kararlı bir bakışla.

«Geleceğin sürekli bir yarınlar dizisi olmaması için bir neden var mı?»

Hareket etmeden, araştırarak bakıyordu kızın yüzüne.

«Doğru,» dedi Yvette. «Ben de işten, çalışmaktan, hayatın o yanından nefret ederim.»

Ama kendisi kadının parasını düşünüyordu.

Adam buna cevap vermedi. Öfkesi yumuşak, kar gibi, ruhun sesini bastıran türdendi.

Artık birlikte felsefe konularını tartişacak duruma gelmişlerdi. Ufak tefek kadın biraz soluk kalıyordu şimdi. Garip bir saflığı vardı ama erkeğe sahip çıkan bir davranışı yoktu. Yvette'e de kötü davranmıyordu. Yalnızca soluk ve budalaydı.

Yvette ansızın kendini temize çıkartma gereğini hissetti.

«Yaşamak çok ama çok güç bir şey bence,» dedi.

«Öyle,» diye bağırdı kadın.

Burnunu kıvıran Yvette:

«En kötü yanı da aşık olup evlenmek,» diye devam etti.

«Sen aşık olup evlenmek istemiyor musun?» diye sordu kadın şaşkın şaşkın.

«Öyle bir isteğim yok,» dedi Yvette. «Hele insanın yapacak başka bir şey kalmadığını düşündüğü zamanlar. Bir kümese girmek gibi bir şey bu bence.»

«Ama sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun ki!» dedi kadın.

«Bilmiyorum,» dedi Yvette. «Siz biliyor musunuz?»

«Ben mi! Ben ha! Bilmez olur muyum?»

Bir kenarda piposunu içmekte olan Eastwood'a baktı. Adam dümdüz, gergin yüzünde eğlenceli bir ifadeyle kadınların konuşmasını dinliyordu. Havadan hiç etkilenmeyen derisi yüzünden yüzü bir bebek yüzü kadar çıplaktı. Ama yuvarlak bir yüz değildi bu, hele gamzeleriyle komik ama donmuş bir maskeye benziyordu.

«Yani sevmenin ne demek olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?» diye kadın sordu.

«Bilmiyorum,» dedi Yvette saf bir açık yüreklilikle. «Bildiğime inanmıyorum. Benim yaşımda aşkı bilmemek bu kadar kötü bir şey mi?»

Eastwood'a şaşkın şaşkın baktı kadın.

«Seni bambaşka hissettiren bir erkek yok mu yani?» diye ısrar etti. Eastwood ilgisizce piposunu içmeye devam etti.

«Sanmıyorum,» diye Yvette cevap verdi. «Ama... belki de... evet belki de o çingene...» Düşünceli bir tavırla başını yana eğdi.

«Hangi çingene?» diye bağırdı kadın.

«Savaşta Binbaşı Eastwood'un seyisliğini yapan adam,» dedi Yvette soğukkanlılıkla.

Kadın inanmayan bakışlarla bakıyordu genç kızın yüzüne. Aptallaşmıştı.

«O çingeneye mi aşıksın yani?»

«Bilmem ki. İçimde bambaşka duygular uyandıran bir o var. Sahi söylüyorum.»

«Nasıl? Neden? Sana bir şey mi söyledi?»

«Hayır.»

«Peki nasıl oluyor bu? Ne yaptı sana?»

«Hiç. Yalnızca baktı.»

«Nasıl baktı?»

«Bilmem. Ama bambaşka bir şeydi bu. Evet, çok başka. Diğer erkeklerin bakışlarından apayrı bir bakış.»

«Peki ama nasıl bir bakış?» diye kadın sorusunu tekrarladı.

«Ne bileyim ben? Sanki beni gerçekten istiyormuş gibi...» Yvette'in düşünceli yüzü bir tomurcuk gibiydi.

«Ne iğrenç bir adam!» diye öfkeyle bağırdı kağırdı kadın. «Sana o şekilde bakmaya ne hakkı vardı?»

«Bir kedi bile bir krala bakabilir,» diye Binbaşı söze karıştı. Şimdi yüzünde kediyi andıran bir gülümseme vardı.

«Size göre bakmamalı mıydı?» diye Yvette erkeğe döndü.

«Elbette bakmamalıydı!» diye kadın atıldı. «Peşinde sürüyle pis kadınlar olan bir çingene. Elbette bakmamalıydı!»

«Bilmem ki,» dedi Yvette. «Aslında çok hoş

bir şeydi bu. Hayatıma bambaşka bir anlam verdi.»

Piposunu ağzından çıkaran Binbaşı Eastwood:

«İstemek bence dünyanın en güzel şeyidir,» dedi. «İstemek, arzulamak da. Bunu hisseden bir insan bir kraldır. Böyle bir insandan başka kimseyi kıskanmam dünyada.» Piposunu yine ağzına soktu.

Kadın aptal aptal baktı erkeğe.

«Ama Charles, Halifax'daki bütün sıradan erkekler sanki bundan başka bir şey hissederler mi?» dedi.

Adam yine piposunu çekti ağzından.

«Onlarınki yalnızca iştahtır.»

Yine soktu pipoyu ağzına.

«Peki çingenenin gerçek olduğunu sanıyor musunuz?» diye sordu Yvette.

«Bunu ben bilemem. Ama senin yerinde olsaydım bunu anlar ve gidip başkalarına sormazdım.»

«Evet... ama...» Yvette sözünün sonunu getiremedi.

«Charles! Haksızsın. Nasıl gerçek olabilir bu? Sanki onunla evlenip bir araba içinde yaşayabilirmiş gibi...»

«Ben evlenmekten söz etmedim,» dedi Charles.

«Ya da bir aşk serüveni! Korkunç bir şey! Kız

kendi hakkında ne düşünür sonra? Bu aşk olmaz ki. Bu... bu orospuluktur.»

Charles bir süre hiç konuşmadan piposunu içti.

«Çingene çok iyi bir at bakıcısıydı,» dedi sonra. «Az daha zatürreden ölecekti. Hatta bir ara öldü sanmıştık. Benim için ölümden dönmüş bir insandır o. Bir bakıma ben de öldükten sonra dirilmiş sayılırım ya.» Yvette'e baktı. «Yirmi saat kar altında gömülü kaldım,» dedi. «Çıkardıkları zaman da hiçbir şeyim yoktu.»

Konuşmada dondurucu bir kesiklik oldu.

«Hayat çok berbat bir şey,» dedi Yvette.

«Bir rastlantı sonunda çıkardılar beni,» dedi Binbaşı.

«Öyle mi? Alın yazgısı belki de.»

Erkek cevap vermedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RAHİP, YVETTE'İN EASTWOOD'LARLA olan yakınlığını duymuştu. Sonuç kızı epey şaşırttı. Babasının bu duruma aldırış etmeyeceğini sanıyordu. Genellikle o alaycı haliyle geleneklere bağlı olmayan bir insan olarak görünürdü. Kendi dediğine bakılırsa tutucu bir anarşistti. Yani pek çok insan gibi o da inanmayanlardan biriydi. Anarşistliği ancak neşeli konuşmasında ve yalnız kendi kafasında kalan düşüncelerindeydi. Anarşiden korkusuna dayanan tutuculuğu ise bütün hareketlerini denetim altında tutardı. Gizli düşünceleri korkulacak şeylerdi. Bu yüzden hayatında geleneksel, göreneksel ya da alışılmış olmayan herşeyden çok korkardı.

Tutuculuğu ve korkusu ön plana çıktığında

dudaklarını aralar, sırıtan bir köpeği andırır bir biçimde dişlerini ortaya çıkarırdı.

«Son arkadaşlarının yarı boşanmış Bayan Fawcett'le jigolosu Eastwood olduğunu öğrendim» dedi Yvette'e.

Yvette, jigolonun ne demek olduğunu bilmiyordu ama rahibin sesindeki zehiri sezmişti.

«Ancak şöyle bir tamşırız,» diye cevap verdi. «Çok iyi insanlar. Bir aya varmadan da evlenecekler.»

Rahip kızının neşe dolu kaygısız yüzüne nefretle baktı. İçinde bir yerde bir korku vardı. Korku ile doğmuştu. Korkuyla doğanlar ise doğal birer köle olurlardı. Boyunlarındaki kölelik tasmasını birdenbire sıkacak olanlara karşı zehirli bir korku ile dolu olurdu içleri.

İşte bu yüzden rahip de Adı—Cynthia—olan O—Kadın'ın karşısında alçakçasına büzülüp kalmıştı. Onun horgörüsüne duyduğu köle korkusundan. Özgür doğmuş birisinin doğuştan alçak olan bir insana duyduğu horgörüden.

Yvette de özgür bir ruha sahipti. O da bir gün kendisini iyice tanıyacak, boynuna horgörüsünün kölelik tasmasını takacaktı.

Bunu yapacak mıydı? Bu kez ilk olarak ölesiye çarpışmaya kararlıydı rahip. İçindeki köle bir köşeye sıkıştırılmış bir fare gibiydi. Sıkıştırılmış bir farenin yürekliliği ile.

«Sanırım onlar da senin gibidirler,» dedi alay la.

«Aslında öyle,» diye cevap verdi Yvette garip bir dalgınlıkla. «Çok seviyorum onları. Öylesine dürüst, öylesine sağlam insanlar ki.»

«Çok garip bir dürüstlük kavramın var,» diye alaya devam etti babası. «Kendisinden yaşlı bir kadının peşinden giden, onun parasını yemeye çalışan bir asalak! Evini ve çocuklarını terketmiş bir kadın! Dürüstlük ve namus kavramlarını nereden almış olduğuna şaşıyorum. Benden değil, umarım. Onları şöyle bir tanıdığını söylediğin halde çok iyi tanımış olduğun anlaşılıyor. Nerede rastladın onlara?»

«Bisikletle dolaşırken. Arabalarıyla geçiyorlardı, konuşmaya başladık. Kadın bana kim olduğunu söyledi. Bir yanılgıya düşmemem için. Gerçekten dürüst bir insan.»

Zavallı Yvette dayanmak için çabalıyordu.

«Onları kaç kere gördün?»

«İki kere gittim yalnızca.»

«Nereye?»

«Scoresby'deki evlerine.»

Rahip nefretle baktı kızına. Öldürmek istermişçesine. Sıkıştırılmış bir fare gibi çalışma odasının perdelerine doğru geriledi. Zihninin bir köşesinde ağza alınmaz şeyler düşünüyordu kızı hak

kında, bir zamanlar Adı—Cynthia—olan—O—Kadın hakkında düşündüğü gibi.

Zihninin yarattığı bayağı simgeler karşısında güçsüzdü. Karşısındaki ürkmüş ama yılmamış kız hakkında düşündüğü bayağılıklar kendisini içine gömüyor, yakışıklı yüzünde bütün zehirini belirtiyordu.

«Demek onları şöyle bir tanıyorsun, ha? Yalancılık senin kanına işlemiş. Bunu da benden almadığına eminim.»

Yvette suskun yüzünü çevirerek Nine'nin bir süre önceki apaçık yalanını hatırladı. Cevap vermedi.

«Peki bu gibi insanların yanına neden gidiyorsun? Seni buna zorlayan ne?» dedi babası. «Dünyada ilişki kuracak dürüst insan kalmadı mı yani? Seni gören, namuslu insanların seni kabul etmedikleri için namussuz çiftlerin yanına sığınan bir sokak köpeğiymişsin sanacak. Yoksa kanında yalancılıktan daha kötü şeyler de mi var?»

«Kanımda yalancılıktan kötü ne varmış?» diye sordu Yvette.

Soğuk bir ölülük çöküyordu üzerine, Anormal miydi kendisi? Yarı suçlu anormal insanlardan biri miydi? Bu düşünce buz gibi yapıyordu kendisini, ölü gibi.

Babasının gözünde Yvette o bakire yüzü altında yatan ahlâk bozukluğunu yüzsüzlükle ortaya

çıkarmaktaydı. Cynthia—adındaki—O—Kadın da böyleydi. Bir kardelen çiçeği. Cynthia—adındaki—O—Kadın'ın gerçek ahlâksızlığının ne olabileceğini düşündü sadistçe bir korkuyla. Kendisinin ona duyduğu aşk bile, korkak doğmuş olanların duyduğu şehvet duygusu bir ahlâksızlıktı. Gizli gizli böyle düşünürdü. Meşru olmayan aşk nasıl bir şeydi acaba?

«Ne olduğunu herkesten iyi sen bilirsin,» dedi alaylı bir sesle. «Ama ne olursa olsun bir an önce frenlemen gereken bir şeydir bu. Eğer hayatını akıl hastanesinde sona erdirmek istemiyorsan.»

«Neden?» diye sordu sararmış yüzlü kız korkuyla. «Neden? Ne yaptım ki?»

«Bu, seninle Tanrı arasında bir şeydir. Bunu hiçbir zaman sormayacağım. Ama belirli eğilimler suçluluğa ve deliliğe götürürler. Zamanında önlenmezlerse...»

«Eastwood'larla konuşmak gibi şeyler mi yani?» diye sordu Yvette, korku ile suskunlukla geçen bir süreden sonra.

«Bayan Fawcett gibi ve de parası için kendisinden yaşlı bir kadınla yaşayan sabık Binbaşı Eastwood gibilerin ardından ayrılmamak gibi.»

«Böyle konuşamazsın!» diye bağırdı Yvette. «Binbaşı öylesine dürüst, öylesine açık yürekli bir insan ki.»

Kızı sanki kendisine kötü bir şeyle saldırıyormuş gibi rahip perdenin arasına gömüldü.

«Yeter! Konuşma artık!» diye bağırdı korkuyla. «Suçluluğunu ortaya çıkaracak çok şey söyledin. Bundan başka şeyler duymak istemiyorum artık. Korkunç şeyler bunlar!»

«Ne korkunçluğu var bunların?» diye ısrar etti kız.

Kızının saflığı rahibin içinde bir tepki uyandırıyor, kendisini daha çok ürkütüyordu.

«Yeter! Sus artık!» diye tısladı. «Annenin yolundan gidecek olursan öldürürüm seni.»

Yvette, çalışma odasının kadife perdelerine dayanmış duran babasına baktı. Adamın yüzü sap sarı kesilmiş, gözleri korku, öfke ve nefret dolu, bir fare gözüne benziyordu. Kızın üstüne bir uyuşukluk, bir donukluk çöktü. Kendisi için de herşeyin anlamı kaybolmuştu artık.

Ortalığa çöken donuk ve kısır sessizliği bozmak çok güçtü. Sonunda kız babasına baktı. Bütün isteğine rağmen, bilinci dışında olarak, taptaze, dupduru ve şaşkın gözleri adama karşı duyduğu horgörüyle doluydu. Rahibin boynuna bir köle tasması gibi geçti bu bakış.

«Yani Eastwood'larla görüşmememi mi söylüyorsun?» diye sordu babasına.

«İstersen görüşebilirsin,» diye sırıttı babası. «Ama o takdirde Nine'nle, Cissie Halanla ve Lucille'le ilişkini kesmen gerekecek. Onlara da bu hastalığın bulaşmasına razı olamam. Nine'n sadık bir anne ve sadık bir eşti. Katlanabileceği kadar utanca ve küçülmeye katlandı zaten. Böyle bir şeye bir daha göz yumamam.»

Yvette babasının sözlerini duymuyor gibiydi.

«Bir mektup yazıp senin onlarla görüşmememi istediğini söylerim,» dedi.

«İstediğini yapabilirsin. Ancak şunu aklından çıkarma, temiz insanlar ve Ninenin tertemiz yaşlılığı ile zihinleri ve vücutları temiz olmayan insanlar arasında bir seçim yapmalısın.»

Yine bir suskunluk çöktü aralarına. Kız bir daha baktı babasının yüzüne. Şaşkınlık içindeydi. Ancak bu şaşkınlığın gerisinde özgür doğmuşların kendilerine özgü o sakin, bakiremsi horgörüsü vardı köle doğmuşlara karşı.

«Pekâlâ,» dedi. «Yazıp senin böyle istediğini bildireceğim.»

Rahip cevap vermedi. Gizli bir seviç duyuyordu içinde. Aynı zamanda bir küçülme de.

«Bu konuyu Ninene ve Cissie Halana duyurmamaya çalıştım,» dedi. «İlişkin gizli olduğuna göre açıklamak için hiçbir gerek yok.»

Yine ürkütücü bir sessizlik çöktü odaya.

«Peki gidip hemen yazayım,» diyen Yvette odadan çıktı.

Mektubu Bayan Eastwood'a yazdı:

Sevgili Bayan Eastwood,

Babam sizinde görüşmemi istemiyor. Dostluğumuzu kesmemiz gerektiğini anlayacağına eminim. Çok üzgünüm...

Hepsi bu kadardı.

■

MEKTUBU postalayınca içinde ürkütücü bir boşluk hissetti. Şimdi kendi düşüncelerinden bile korkuyordu. Şimdi çingenenin göğsüne yaslanmak istiyordu. Onun, bir kerelik bile olsa, kendisini kolları arasına almasını avutmasını istiyordu. Kendisinden ancak korkan babasına karşı varlığını koruyabilmek için onun tarafından kabul edilmek istiyordu.

Aynı zamanda düşüncesinin müstehcen olduğu, bir suç olduğu korkusuyla titriyordu da. Ayakları birbirine dolanıyordu yürürken. Korku ayaklarına dolanıyordu. Bayağı doğmuş olan herşeyden, babasından, insan olan herşeyden korku. O soğuk korku. Kocaman bir sis bulutu gibi insanlık kendisini örtüyor, dizlerinin bağı çözülüyor, sendeliyor, karşılaştığı her insandan korkuyor, hepsinden iğreniyordu.

Ancak bu yeni insanlık kavramına çabucak uydurdu kendisini. Yaşamak zorundaydı. İnsanın ekmeği peyniri ile kavga etmesi yararsızdı. Hayattan pek çok şey beklemek çocukça bir şeydi. Böylece, savaş sonrası kuşağın hızlı uyumuyla yeni gerçeklere uydurdu kendini. Babası neyse oydu. Her zaman rol yapan bir insan olarak kalacaktı. O da onun gibi olacaktı öyleyse,

Bunun için o yumuşacık neşeli görünüş altında belirli bir sertlik oluştu, kalbinde billurlaşan bir kaya gibi. Bütün hayâlleri kaybolmuştu artık. Dıştan yine aynı Yvette'ti. Ama içinde, sert ve ilgisizdi. Ayrıca bilinçli olmayarak kin tutmaya da başlamıştı.

Dıştan hiçbir şey belli olmuyordu. Oyunun bir kuralıydı bu. Durum aynen kaldıkça o da hiç olmazsa dış görünüşü bakımından kendisinden beklenene sadık kalacaktı.

Ancak bu yeni insan görüşünde kincilik de ön plana çıkmıştı. Rahibin o yakışıklılığı altında zayıf ve değersiz hiçliği görebiliyordu. Nefret ediyordu ondan. Ama bir bakıma hoşlanıyordu da. Duyguları öyle karmaşıktı ki.

Bütün ruhu ile nefret ettiği tek insan Nine'ydi. Yapışık iki patates gibi boyunsuz, onur ve körlüğü ile kırmızı lekeli bir yosuna benzeyen kadından adeta bir neşe, bir sevinç alıyor denilebilecek kadar nefret ediyordu. Nefreti öylesine açıktı ki,

kendini güçlü hissettiği anlar bundan zevk alıyordu.

Yaşlı kadın koca kırmızı suratını geriye atmış, dantelli başörtüsünü başına geçirmiş iri burnu hâlâ heybetli ve ağzı bir kapan gibi kapalı oturuyordu. Ağzı kendisini ele veriyordu. Dudakları hep kasılıydı. Ancak yaşı ilerledikçe dişleri dökülmüş çeneleri dudaklarını kaybedecek biçimde kapan gibi sıkı sıkı kapanmıştı. Yvette'in en nefret ettiği şey kadının alt çenesinin üst çenesine bastırması ve bu yüzden burnuyla birlikte bütün başının geri itilmiş olmasıydı. Kurbağa gibi. Yaşlı kadının o kurbağamsı, müstehcen iradesi korkunçtu. İnsan bunu bir kere farketmeye görsündü. Tanrı tanımayan bir bencillik, insanlıktan uzak bir şey. Kurbağalara, kablumbağalara ait bir şeydi bu. İnsan Nine'nin hiç ölmeyeceğine inanıyordu. Bu hayvanlar gibi hiç ölmeden yaşayacaktı.

Yvette, babasına Nine'nin kusursuz olmadığını söylemeye cesaret edemiyordu. Kızını akıl hastanesine kapatmakla tehdit edecekti. Başlıca tehdidi buydu : akıl hastanesi. Sanki Nine ve o korkunç akrabalarla dolu evden hoşlanmamak deliliğin, hem de tehlikeli bir deliliğin başlıca kanıtıymış gibi!

Ama yine de çok sıkıldığı bir gün dayanamayıp bağırdı:

«Ne korkunç bir ev burası! Lucy Hala, Nell Hala ve Alice Hala gelip Nine ve Cissie Hala ile kargalar gibi ateşin başında oturup eteklerini kaldırıp ısınıyorlar. Lucille'le beni aralarına almıyorlar. Bu korkunç evde yabancıyız bizler!»

Babası garip garip bakmıştı kızına. Ama Yvette konuşurken ters bir tutum takınmış ve kaba bir bakış fırlatmış olduğu için kızının bu çocuksu öfkesine gülebilirdi. Ancak içinde bir yerde kızın söylediklerini kastetmiş olduğunu anlamış ve ondan korkmuştu.

■

YVETTE'İN hayatı artık Saywell'lerle bir sürtüşmeden başka bir şey değildi. Bütün hayatını kapsayan bir nefretle nefret ediyordu evden. Bu öylesine güçlü bir nefretti ki, bırakıp gidemiyordu da. Ev ayakta kaldıkça o da iğrenerek katlanacaktı buna.

Eastwood'ları unuttu bu yüzden. Nine ile Saywell sürüsü karşısında o ufaktefek kadının başkaldırması neydi ki! Bir koca ne de olsa sıradan bir insandan başka bir şey değildi. Ama bir aile! Sülük gibi bir kadının temeline oturmuş yarı ölü ve hiçbir zaman dağılmıyacak olan pis kokulu bir aile... İnsan bunun nasıl üstesinden gelebilirdi?

■

ÇİNGENEYİ bütün bütüne unutmamıştı. Ona ayıracak zamanı yoktu. Ölecek kadar sıkılıyordu, yapacak hiçbir şeyi yoktu, öyle ki herhangi bir şeyi ciddi olarak düşünecek zaman bile bulamıyordu. Ne de olsa zaman, ruhun akışından başka bir şey değildi ki.

Çingeneyi iki kere gördü. Birinde adam eve birşeyler satmaya geldiği zaman. Merdiven sahanlığındaki pencereden geldiğini gördüğü halde adamla yüzyüze gelmemek için aşağı inmedi. Çingene de eşyalarını arabasına yerleştirirken kızın kendisini pencereden seyrettiğini gördü. Ama o da gördüğünü belli etmedi. Toplumumuzun dışında yaşayan bir ırktan olduğu ve her zaman düşman olduğu için kendisini ele vermeyecek kadar kurnazdı. Savaşı görmüştü. O zaman isteğine rağmen tutsaktı toplumun ve yasaların elinde.

Onun için şimdi rahibin evinin kapısında ağır ağır arabanın arkasına eşyaları yerleştiriyordu o hiçbir zaman baş eğmeyen yabancılığı ile. Kızın kendisini gördüğünü biliyordu. Kendisini boyun eğmeyen bir durumda, Yvette gibilerle savaşa hazır, bakırlarını satarken görmeliydi.

Yvette gibiler gibi mi? Belki de yanılıyordu. Çekicinin bakıra vurduğu sertlikle çarpıyordu kızın kalbi. Ama erkek sinsi tavırlarıyla dışardaydı, kız ise içerde, düzenin içinde. Kız, erkeğin gürül-

tüsüz. kesin varlığından hoşlanıyordu. Hiçbir zafer düşüncesi olmadan muhalefet ederek tahammül eden o esrarlı tahammülünden hoşlanıyordu. Ayrıca savaş sonrasına özgü olan o ek amansızlığı, o düşmanlıkta hayâl kırıklığını da seviyordu. Evet herhangi bir tarafı seçecek olursa, erkeğin tarafı olacaktı bu. Onunla birlikte gitmeyi, bir çingene kadını gibi yaşamayı da kalbinden geçirmiyor değildi.

Ama o kapalı sınırlar içinde doğmuştu. Konforu ve belirli bir üstünlüğü seviyordu. Basit bir rahip kızı olarak bile bir üstünlüğü vardı. Bundan da hoşlanıyordu. Mabedin sütunlarını içerden kazımak istiyordu. Bir dam altında güvence içinde bulunmak istiyordu. Ama yine de tavanı tutan sütunları içerden içerden oymaktan hoşlanıyordu.

«İnsan yirmialtı yaşına kadar gönlünce eğlenmeli, sonra da evlenip toparlanmalı.»

Lucille'in felsefesiydi bu. Daha yaşlı kadınlardan öğrenilmiş. Yvette yirmibir yaşındaydı. Daha beş yılı vardı gönlünü eğlendirmek için. Gönül eğlendirmek de şu anda çingene erkeği demekti. Yirmialtı yaşında da Lea ya da Gerry ile evlenecekti.

Şu halde bir kadın hem ekmek ile peynirini hem de pastasını yiyebilirdi.

Saywell ailesine korkunç ve çözülmez bir düşmanlıkla bağlı olan Yvette çok yaşlı ve çok akıllıy-

dı. Yaşlıların yaşlılığını ve akıllılıklarını kat kat geçen gençlerin o yaşlılık ve akıllılığı ile.

■

ÇİNGENE ile ikinci olarak bir rastlantı sonucu karşılaştı. Güneşli bir Mart günüydü. O güne kadar yağan dehşetli yağmurlar birden kesilmişti. Kayalar arasında, çitler ardında çiçekler vardı. Ama yine de çelik mavisi gökyüzü çok uzaklardaki çelik işletmesinden gelen kükürt kokusu ile doluydu.

Bahar gelmişti.

Yvette, Codnor Gate'den bisikletiyle ağır ağır geçerken çingenenin bir köy evinden çıkmakta olduğunu gördü. Arabası yoldaydı. Elinde süpürgeleri ve bakır tencereleriyle arabaya dönüyordu.

Yvette bisikletten indi. Erkeği görür görmez yeşiller içindeki vücudunun ince hatlarını, yüzünün sessizliğini seviverdi birden. Onu yeryüzünde bildiği herkesten daha iyi tanıdığını hissediyordu. Lucille'den bile. Kendisinin erkeğe ait olduğu duygusu da vardı içinde.

Adamın elindeki bakırlara bakarak:

«Yeni birşeyler yaptın mı?» diye sordu.

«Hayır,» dedi erkek kıza bakarak.

Gözlerinde hâlâ arzu vardı. Çıplak ve garip. Ama şimdi bu biraz daha uzaklaşmış, cesareti kırılmış gibiydi. Kızdan hoşlanmıyormuş gibi küçü-

cük bir parıltı da vardı gözlerinin içinde. Ama kızı bakırlarının arasında görünce bu parıltı hemen yokoldu. Yvette bakırları gözden geçiriyordu.

Üzerine bir palmiye ağacı çizilmiş olan uzun bir bakır tabak vardı.

«Bunu beğendim,» dedi. «Kaç para?»

«Ne istersen ver.»

Kız huzursuzlandı. Alay eder gibi bir hali vardı erkeğin.

«Sen söyle,» dedi yüzüne bakarak.

«Gönlünden kopanı ver,» dedi adam.

«Pekâlâ öyleyse. İki şilin.»

Kı zçantasından bir ikibuçuk şilinlik çıkardı, erkek paranın üstünü verdi.

«İhtiyar çingene rüyasında seni görmüş,» dedi o garip ve araştırıcı bakışlarıyla kızın yüzünü süzerek.

«Sahi mi!» Yvette ilgilenmişti. «Ne görmüş?»

«Daha cüretli ol yoksa oyunu kaybedersin, dedi. 'Vücudun konusunda daha cüretli ol yoksa talihin uçar gider,' dedi. Ayrıca 'Suyun sesini dinle'» dedi.

Yvette çok etkilenmişti.

«Ne demek bu?» diye sordu.

«Kendisine ben de sordum ama ne demek olduğunu o da bilmiyor.»

«Bir kere daha söyle,» dedi Yvette.

«Vücudun konusunda daha cüretli ol yoksa talihin uçar gider. Suyun sesini dinle.»

Kızın yumuşak hatlı, düşünceli yüzüne baktı. Genç göğsünden sanki bir koku gibi bir şey yükselip erkeği kavrıyor, ikisini birbirlerine bağlıyordu.

«Vücudum konusunda daha cüretli olacağım ve suyun sesini dinleyeceğim ha! Pekâlâ. Hiçbir şey anlamadım ama belki bir gün gelir anlarım.»

Apaçık bakışlarla baktı erkeğin yüzüne. Erkek olsun kadın olsun insan pek çok benliklerden oluşmuştur. Yvette de bir benliğiyle bu çingene erkeğini seviyordu. Diğer benlikleriyle de onu görmezlikten geliyor, ondan hoşlanmıyordu.

«Artık bizim oraya gelmiyor musun?» diye sordu erkek.

Kız yine dalgın bakışlarla baktı çingenenin yüzüne.

«Belki de bir ara gelirim.»

«İlkbahar geldi,» dedi erkek. Gülümseyerek güneşe baktı. «Yakında gideceğiz.»

«Ne zaman?»

«Belki de haftaya.»

«Nereye?»

Adam başını salladı.

«Kuzeye sanırım.»

Kız erkeğin yüzüne baktı.

«Pekâlâ,» dedi. «Belki de siz gitmeden önce gelir, karına ve bana bu haberi gönderen yaşlı kadına veda ederim.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

YVETTE SÖZÜNDE DURMADI. Mart ayının parıltılı günleri hızla geçiyordu. Bir hareket yapmak, kendiliğinden bir karar verip uygulamak konusunda bir isteksizlik vardı içinde. Kararları hep bir başkasının vermesini istiyordu. Sanki kendi hayat oyununu kendi oynamak istemiyormuş gibi.

Her zaman olduğu gibi arkadaşlarıyla eğlencelere gidiyor, ateşi hâlâ sönmemiş olan Leo ile dansediyordu. Aslında gidip çingenelere veda etmek istiyordu. İstiyordu. Ve kendisine engel olan hiçbir şey yoktu.

Bir Cuma günü özellikle gitmek istedi. Hava güneşliydi. Her yanda sapsarı katırtırnakları açmış, arılar vızıldamaya başlamıştı. Papple ırmağı

taş köprünün altından kenar setlerini taşacak kadar yükselmiş hızla akıyordu.

Çok tembeldi. Tembellik doluydu içi. Irmağın kenarında, bahçede hayâller kurarak dolaşıyor, birşeyler bekliyordu. Güneş gökyüzünde oldukça hep dışardaydı artık. İçerde ise Nine, ipekli dantelli başörtüsü başında, ayaklarını şömineye uzatmış ısınıyor, Nell Halanın anlattıklarını dinliyordu. Cuma, Nell Halanın günüydü. Genellikle öğle yemeğine gelir ve çaydan sonra giderdi. Böylece ana ile kırk yaşlarındaki dul kızı ateş başında oturur dedikodu yaparlar. Cissie Hala ise ev işleriyle meşgul, oradan oraya koşuşturup dururdu. Cuma, rahibin kente inme günüydü ayrıca. Hizmetçi de yarım gün izinliydi.

Yvette bahçede hızla akan kabarmış ırmağın kıyısındaki tahta sıraya oturdu. Cissie Hala kapıdan çay isteyip istemediğini sordu. Ayaklarının hemen dibinde gürültüyle akan suların sesinden Yvette halasının sözlerini duyamamıştı. Ama ne sormuş olacağını tahmin ederek başını salladı. Güneş parıl parılken içeri girip de çay içilir miydi?

Güneşin altında düşünerek dururken aklına çingene geldi. Kızın ruhunun garip bir huyu vardı : birdenbire olduğu yerden uzaklaşıp o anda aklına gelmiş birinin yanına uçar giderdi. Bazı günler Framley'lerde olurdu, evden dışarı ayağını bi-

le atmadığı halde. Kimi günler sabahtan akşama kadar Eastwood'lardaydı. Bugün de çingenelerle taş ocağındaki kamplarındaydı. Adamı bakırı döverken, arasıra başını kaldırıp yola doğru bakarken görür gibi oluyordu. Çocuklar bir kenarda oynuyorlardı. Çingenenin karısı ile güçlü kuvvetli yaşlı kadın, sırtlarında kürekleri yaşlı adamla birlikte geliyorlardı. Bu öğleden sonra Yvette kendi asıl evinin orası olduğuna inanıyordu : çingene kampı, ateş, alçak iskemle, eli çekiçli erkek, yaşlı kadın.

Arasıra böyle tanıdığı, kendisi için yuva olarak hissettiği yerlere ve kimselere özlem duyardı. Tabiatında vardı bu. Bu öğleden sonra da çingene kampındaydı işte. Yeşil gömlekli adam orasını kendisine yuva yapmıştı. Onun olduğu yerde olmak yuvasında olmaktı. Arabalar, çocuklar, öteki kadınlar, herşey ama herşey doğaldı kendisi için. Sanki orada doğmuşcasına. Erkeğin de kendisinin farkında olup olmadığını düşündü. Acaba o da bakırı döverken başını kaldırıp kendisine bakacakmıydı? Ağır ağır onun arabasına doğru ilerlerken gözleriyle izleyecek miydi kendisini?

Evin kuzeyinde yükselen karaçam ağaçlarına, ağaçların altında Head'e doğru kıvrılarak giden yola baktı. Bomboştu yol. Yine önünü çevirdi gözlerini. Tepenin hemen dibinde ırmak sert bir dö-

nemeçle bahçenin önünden geçip köprüye doğru hızla akıyordu. Çamurlu sular çok kabarmıştı bugün. 'Suyun sesini dinle,' dedi kendi kendine. 'Bu ses gürültü demek olduktan sonra dinlemeye ne gerek var?'

Yine öfkeyle akan, kabaran sulara baktı. Arka tarafta mutfak bahçesi vardı. Her şey yamaca yaslanmış, güneşe bakıyordu. Arkasında yine yamaca yaslanmış olan evin ardında karaçamlar yükseliyordu. Bahçıvan ağaçların hemen dibinde bahçede çalışıyordu.

Birisinin seslendiğini duydu. Cissie Hala ile Nell Halaydı. Yola çıkmışlar el sallıyorlardı. Yvette de elini salladı. Cissie Hala suların gürültüsünü bastıran bir sesle bağırdı:

«Çabuk döneceğim. Nine'nin evde yalnız olduğunu unutma.»

«Peki,» diye bağırdı Yvette de.

Oturduğu yerden kara paltolu iki kadının köprüyü aşıp karşı yamaca tırmanmalarını seyretti. Nell Halanın elinde küçük bir çanta vardı. Nine için bir iki parça eşya getirir, karşılığında rahip evinin bahçesinden ya da kilerinden birşeyler alır giderdi. İki ufak tefek kadın ağır ağır Papplewick köyü yönünde gözden kayboldular. Cissie Hala köyden bir şey alacaktı herhalde.

Güneş de batıyordu. Ne yazık! Güneşli günün sona ermesi çok acıydı. Az sonra içeri, o nef-

fet ettiği eve girmek zorunda kalacaktı. Cissie Hala çabuk dönerdi, saat beşi geçmişti. Diğerleri de yorgun argın saat altıdan sonra döneceklerdi kentten.

Huzursuzca çevresine bakınırken hızla akan suyun gürültüsünü bastıran bir araba sesi duydu karaçamların altındaki yolda. Bahçıvan da başını kaldırmış bakıyordu. Yvette bakışlarını yine ayaklarının dibindeki ırmağa çevirdi. İçeri girmek istemiyordu. Başını kaldırıp yola baktı. Cissie Hala geliyorsa içeri girecekti.

Birinin seslendiğini duyunca arkasına döndü. Karaçamların arasındaki patikada çingene durmuş sesleniyordu. Yvette aynı anda insanın kulaklarını sağır eden bir kükreme duydu. Çingene eliyle birşeyler işaret ediyordu. Kız arkasına döndü.

Irmağın tepeyi döndüğü yerde dev gibi bir dalganın hızla üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü bir anda. Kükreme herşeyi örtmüştü. Güçsüz kalıvermişti Yvette, şaşkındı, görmek istiyordu.

Ancak düşünmeye zaman kalmadan kükreyen su duvarı üzerine varmıştı bile. Korkudan bayılacak gibi oldu. Çingenenin bağırdığını, sonra gözleri faltaşı gibi açık, kendisine doğru koştuğunu farketti.

«Kaç!» diye bağırdı erkek kızın kolunu yakalayarak.

Tam o anda ilk dalga ayaklarını örtmüş ve o çılgın gürültü, bir an içinde bahçeyi sular altında bırakmıştı.

Çingene kızı suların arasından güçlükle çekerek eve doğru itti. Sel sanki ruhunu basmış gibi hiçbir şeyin farkında değildi Yvette.

Evin yanındaki patikanın hemen üstünde yüksekçe bir bahçe vardı. Çingene kızı buraya sürükleyip pencerelerin yanından geçip kapıya geldi. Onlar kapıya vardıkları anda yeni bir dalga da hemen ayakları dibine varmıştı.

Yvette çamurlu suların ayaklarını yalamasından ve çingenenin bileğini kavramış olan elinden başka hiçbir şeyin farkında değildi. İkisi de aynı anda tökezleyip düştüler. Yvette biryerlerinin yaralandığını hissetti.

Erkek kızı çekip kaldırdı. Duvara yapışmış olan sarmaşığa sıkı sıkı tutunmuştu. Su şimdi kendilerini duvara çarpıyordu. Yvette'in başı suyun dışındaydı. Ayakları yere değmiyordu. Erkek de kıracakmış gibi sıkıyordu bileğini. Yvette ne kadar çahşsa da ayağa kalkamıyordu. Yalnız bileğini sıkan erkeğin eli vardı.

Adam kızı kendine doğru çekti ağır ağır. Yvette bir eliyle adamın bacağını yakaladı. Çingene yine suyun içine yuvarlanacak gibi oldu. Ama sarmaşık sağlamdı. Kızı kendine doğru çekti. Kız

güçlükle doğruldu. Erkeği çekiştirmeye başladı. Çingene ikiye bölünmüş gibi hissediyordu kendini.

Su Yvette'in dizlerini aşmıştı. Birbirlerinin korkmuş yüzlerine baktılar.

«Merdivene çık!» diye bağırdı adam.

Evin kapısına çıkan merdiven dört adım ötedeydi. Kız erkeğe baktı. Gidemiyordu. Erkeğin gözleri kaplan gözü gibi parıldıyordu. Kızı itti. Kız duvara tutundu. Su biraz durulmuş gibiydi. Yvette sendeleyerek merdivenin başına vardı. Adam da peşindeydi.

Tam kapıya vardıklarında bir gürleme, ardından bir gürleme daha koptu. Evin duvarları sallanmıştı. Su tekrar dizlerine çıkmıştı ama bu sırada çingene kapıyı açabilmişti. Su ile birlikte içeri girip merdivene yöneldiler. Tam o anda oturma odasının kapısının önünde Nine'yi gördüler. Bacaklarına kadar yükselen suyun içinde ellerini havaya kaldırmış, bir tabuta benzeyen ağzında korkunç bir çığlıkla...

Yvette'in gözü merdivenlerden başka bir şey görmüyordu. Sudan yüksekte olan basamaklardan başka hiçbir şeyin farkında olmayarak, titreyen bir kedi gibi, kendini kaybetmiş olarak yukarı çıkmaya başladı. Üzerinden sular akarak sahanlığa varıp da merdiven korkuluğuna sıkı sıkı tu-

tunduğu anda aşağıda duran çingeneyi farketti. Yeşil gömleği sırtına yapışmış, kasketi sulara kapılıp kaybolmuştu. Bayılacak gibi olan Yvette, Nine'nin de morarmış yüzüyle, ağzından kusmuklar saçarak sularda yüzdüğünü farketti. Morarmış bir el bir an merdivenin korkuluğunda tutundu, bir nişan yüzüğünün parıltısı gözüne çarptı.

Durmadan öksüren çingene saçlarını geriye atıp altlarında yüzen o korkunç yüze baktı.

«Yeterli değil! Yeterli değil!»

Ev korkunç bir gürültüyle sarsıldı yine. Su deniz gibi yükseliyordu içerde. El kaybolmuştu. Yükselen sulardan başka hiçbir şey yoktu artık.

Yvette çılgın gibi yukarı tırmanmaya çalıştı. Kapısının önünde birden durakladı. Ev sallanıyor, dişleri takırdıyordu.

Çingenenin yemyeşil kesilmiş yüzü korkunçtu.

«Ev yıkılacak.»

Kızın çıldırmış yüzüne baktı.

«Baca nerede? Şöminenin bacası? Baca yıkılmaz...»

Kızı, anlaması için zorlayarak şiddetle bakıyordu yüzüne. Kız başını sakin sakin sallayarak:

«Burada! Burada! Merak etme!» dedi.

Küçük bir şöminesi olan Yvette'in odasına girdiler. Burası şöminenin iki yanında iki penceresi

olan ve evin arka tarafına düşen bir odaydı. Durmadan öksüren Çingene titreyerek gidip pencereden baktı.

Ev ile tepe arasında sular kaynıyordu. Rover'in kulübesi de suların içinde yüzmekteydi. Çingene öksürerek baktı sulara. Ağaçlar birbiri ardından devriliyorlardı. Su iki metre yükselmiş olmalıydı.

Çingene titreyerek, kollarını kavuşturup ısınmaya çalışarak Yvette'e döndü. Yüzünde çaresizlik okunuyordu. Yeni bir patlama duyuldu. Evin bir bölümü yıkılmış olmalıydı. Ayaklarının altındaki döşeme sallanıyordu şimdi. Bir an ikisi de oldukları yerde kımıldamadan durdular. Sonra erkek doğruldu.

«Burası sağlam. Buraya bir şey olmaz. Kule gibi bu baca. Tamam. Merak etme. Sen şimdi üstündekileri çıkart ve yatağa gir. Yoksa soğuktan ölürsün.»

«Bir şey yok, merak edecek bir şey yok,» dedi iskemlenin üzerine oturmuş olan kız.

«Olmaz! Üstündekileri çıkar da seni bu havluyla kurulayayım. Kendimi de kurulayacağım. Ev yıkılırsa hiç olmazsa sıcak sıcak ölürüz. Yıkılmazsa zatürreeden ölürsün yoksa.»

Adam yine öksürerek, titreyerek gömleğini çıkarmaya çalıştı. Ama ıslak gömlek vücuduna yapışmıştı.

«Bana yardım et,» dedi.

Kız gömleğin ucunu tutup bütün gücüyle çekti.

«Sen de çıkar üstündekileri! Al şu havluyu da kurulan.» Vahşi bir hali vardı erkeğin. Pantolonunu, fanilasını da çıkardı. Soğuktan tir tir titriyordu.

Bir havlu alıp vücudunu kurulamaya başladı. Dişleri çatırdıyordu. Yvette bunun akıllıca bir hareket olduğunu farketti. Elbisesini çıkartmaya çalıştı. Erkek kendisine yardım ederek, ıslak kumaş parçasını çıkardı ve sonra yine kurulanmaya devam etti. Kapıya doğru gidip dışarı baktı.

Elinde havlu, çırılçıplak duruyordu kapının önünde. Sahanlık penceresinden güneşin suların üzerinde batmakta olduğu görülüyordu. Evin ön kapısının bulunduğu bölüm ve merdivenler çökmüştü. Duvar yıkılmıştı.

Kımıldamadan suları seyretti. Buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Erkek kapıyı kapatıp titreyerek içeri döndü.

Soyunmuş olan Yvette de kurulanmaya çalışıyordu.

«Tamam!» diye bağırdı erkek. «Suyun yükselmesi durdu. «Tamam!»

Kendi havlusuyla kızı kurulamaya başladı. Kendisi de titriyordu. Ama kızın omzunu sıkıca tutup vücudunu ve başını kuruladı.

Birden bıraktı havluyu.

«Yatağa girsen daha iyi olacak,» dedi. «Ben kendimi kurulamak istiyorum.»

Titremekten konuşamıyor, çeneleri birbirine çarpıyordu. Yvette, kendinden geçmiş bir halde yatağına girdi. Erkek kurulanmaya çalışarak gidip pencereden baktı.

Su biraz daha yükselmişti. Güneş batmış, gök yüzünü kızıllık kaplamıştı. Saçlarını kuruladı, yine titredi, sonra göğsünü kurulamaya başladı. yuttuğu suların etkisinden hâlâ öksürüyordu. Havlu kandan kıpkırmızıydı şimdi. Bir yerinden yaralanmış olmalıydı. Ama hiçbirşey hissetmiyordu.

Suyun korkunç gürültüsü ve evin içinde oradan oraya çarpan eşyaların sesinden başka hiçbir şey dmuyulmuyordu şimdi. Güneşin batışıyla rüzgâr da çıkmıştı. Sert ve buz gibi bir rüzgâr. Ev hâlâ korkunç patlamalarla sallanıyor, insanın ödünü patlatan gürültüler duyuluyordu.

Erkek korkuyla kapıya gidip baktı. Suları dalgalandıran rüzgâr kapıyı ardına kadar açmıştı. Evin parçalanmış ön cephesinden dünyayı, suları, döne döne akan suları, yükselmiş olan dolunayı, hızla akıp giden kara bulutları görüyordu.

Dişlerini kasıp, ruhundaki kaderciliğe kendini terkederek odaya döndü. Kendisininkinden da-

ha kuru olduğunu düşünerek kızın havlusunu aldı ve yine saçlarını kurulamaya başladı.

Titremesini önleyemiyordu. Yvette örtünün altında kaybolmuştu. Beyaz örtünün altında bir yükseltiydi şimdi. Erkek sanki arkadaş ararmışcasına elini bu yükseltinin üzerine dayadı. Yükselti titremeye devam ediyordu.

«Korkma sular alçalıyor,» dedi.

Kız birden başını çıkartıp bembeyaz kesilmiş yüzüyle erkeğe baktı. Erkeğin yeşilimsi, sakin yüzüne bakıyordu. Onun da çeneleri atıyordu kıza bakarken. Ama bakışlarında bir ateş, bir başıboş gezenin yazgıya boyun eğişi vardı.

«Isıt beni,» diye inledi Yvette. «Isıt beni. Yoksa titremekten öleceğim.»

Çingene başını sallayarak kızı kucakladı. Bir mengene gibi sarılmıştı kıza. Kendisi de tir tir titriyordu. Soğuktan çok baskının yarattığı şoktandı bu.

Erkeğin kollarının vücudunu mengene gibi sıkıştırması kızın bilincindeki tek sakin noktaydı. Patlayacak gibi çarpan kalbi rahatlıyordu erkeğin kolları arasında. Kendi vücudunu saran vücudun bir elektrik cereyanına tutulmuş gibi titrediği farkediyordu. Şokun yarattığı titreme önce erkeğin sonra kızın vücudunda kesildi. Aralarında bir sıcaklık doğdu. Bilinçlerini kaybederek uyuya kaldılar.

ONUNCU BÖLÜM

KÖPRÜ YIKILMIŞTI. Köylüler merdivenler yardımıyla Papple ırmağını aştıklarında saat ondu. Sular çekilmiş, ev sakin ırmağa selâm veriyormuş gibi öne eğilip kalmıştı. Güney doğu köşesinde duvar çökmüş, odaların içi görünüyordu.

Evin içinde hiçbir hareket yoktu. Bahçıvan ve aşçı merakla bakıyorlardı. Aşçı kadın çingenenin eve doğru geldiğini görünce, birini öldürmeye geldiğini sanarak arka kapıdan kaçmıştı. Yolun üst başında adamın arabasını bulmuş, bahçıvan da atı geceleyin Darley'de Red Lion meyhanesine götürmüştü.

Merdivenlerin yardımıyla ırmağı aşan köylülerin ilk öğrendikleri bunlar oldu. Önü çökmüş olan evin bütünüyle çökeceğinden korkuyorlardı.

Dehşetle rahibin sıra sıra kitaplarına, Nine'nin yatağına, üst kattaki hizmetçi odasının parçalanmış duvarlarına bakıyorlardı. Hizmetçi ile aşçı kadın ağlıyorlardı. Adamlardan biri parçalanmış mutfak penceresinden içeri girdi. Molozlar arasından yaşlı kadının ayağı görülüyordu. Arkasına bakmadan kaçtı köylü.

Bahçıvan Bayan Yvette'in evde olmadığına emin bulunduğunu söyledi. Çingene ile onun sular tarafından sürüklendiğini görmüştü. Ama polis evi aramakta ısrar ediyordu. Framley ailesinin gençleri merdivenleri birbirlerine bağladılar. Sonra hepsi birden seslenmeye başladılar. İçerden cevap gelmiyordu.

Merdiven hazırlanmıştı. Bob Framley merdivene tırmandı bir pencereyi kırarak Cissie Halanın odasına girdi. Alışık olduğu ev hayalet doluymuş gibi geliyordu kendisine. Ev her an çökecek gibiydi.

Merdiveni üst kata dayadıkları sırada Darley' den gelen köylüler yaşlı çingenenin atı ile arabasını almak için Red Lion'a geldiğini ve oğlunun Yvette'i en son evin üst katında görmüş olduğunu söylediğini bildirdiler. Ancak bu sırada polis Yvette'in odasının camını kırmaktaydı.

Cam kırıldığı anda kendinden geçmiş bir halde uyuyan Yvette korkunç bir çığlık kopartarak

doğruldu. Çıplaklığını örtüyle saklamaya çalıştı. Polis şaşırmıştı.

«Bayan Yvette! Bayan Yvette!»

Pencereye dönüp aşağı seslendi:

«Bayan Yvette yatağında yatıyor. Yatağında yatıyor.»

Bekâr olan polis merdivenin başında durmuş ne yapacağını bilmeden duruyordu.

Yvette çıplak göğsünü örtüyle kapatarak, saçları darmadağınık, çılgın gibi bakışlarla bakıyordu adama. Öylesine derin bir uykudan uyanmıştı ki, daha kendine gelememişti.

Eğrelti merdivenden korkan polis odaya girdi.

«Korkmayın Bayan Yvette. Artık korkacak bir şey kalmadı. Kurtuldunuz.»

Yvette, hâlâ şaşkın, adamın çingeneden söz ettiğini sanıyordu. Çingene neredeydi? İlk aklına gelen bu oldu. Dünyanın sonu demek olan bu gecenin çingenesi neredeydi?

Şaşkın şaşkın alnını sıvazladı.

«Giyinin de sizi aşağı alalım, Bayan Yvette. Ev her an çökebilir. Diğer odalarda kimse yok sanırım, ha?»

Adam korkuyla koridora çıkıp evin çökmüş olan ön tarafına baktı. Tepeden aşağı inmekte olan bir otomobilde rahip geliyordu.

Hayâl kırıklığı içinde olan Yvette hemen kalktı bir an için aynada kendine baktı, sonra dola-

bını açarak giyecek birşeyler çıkardı. Saçlarını görünce dehşete kapılmıştı. Ama yine de aldırmıyordu. Çingene gitmişti nasıl olsa.

Kendi elbiseleri sırılsıklam bir yığın halde yerde yatıyordu. Çingeneninkilerin bulunduğu yerde de kocaman bir ıslaklık vardı. Ve iki kanlı havlu. Başka hiçbir belirti yoktu.

Polis kapıya vurduğu sırada hâlâ saçları ile uğraşıyordu. İçeri girmesini söyledi. Kızın giyinmiş ve aklını başına toplamış olduğunu görünce polis rahat bir soluk aldı.

«Bir an önce buradan çıkmalıyız, Bayan Yvette. Ev her an çökebilir.»

«Durum gerçekten o kadar kötü mü?» dedi Yvette sakin bir sesle.

Aşağıdan sesler geliyordu. Pencereye gidip baktı. Rahip kollarını açmış yukarı bakıyordu. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

«Hiçbirşeyim yok Baba!» diye bağırdı Yvette. Çingene bir sır olarak kalacaktı. Aynı anda o da ağlamaya başlamıştı.

«Ağlamayın, Bayan Yvette. Rahip annesini kaybetti ama kızını bulduğu için Tanrıya şükrediyor. Hepimiz sizin de sulara kapıldığınızı sanmıştık.»

«Nine boğuldu mu?» diye sordu Yvette.

«Ne yazık ki evet.»

Yvette, çekmeceden aldığı mendille gözlerinin yaşını kuruladı.

«Merdivenden inebilir misiniz, Bayan Yvette?» diye sordu polis.

Yvette, eğreti merdivene baktı, bulunduğu yüksekliğe baktı.

«İmkânı yok,» dedi kendi kendine. Ama sonra çingenenin sözlerini hatırladı: Vücudun konusunda cesur ol.

Ağlayarak polise döndü.

«Öteki odalara baktınız mı?»

«Evet. Ama sizden başka kimse yoktu. Yaşlı kadından başka. Aşçı tam zamanında kaçmış, Dissie de zaten annesindeydi. Biz sizinle zavallı Nine için endişeleniyorduk. Merdivenden inebilir misiniz acaba?»

«Elbette,» dedi Yvette ilgisizce. Çingene gitmişti nasıl olsa.

Polis merdivenin üstünden tutarken kız da ağır ağır inmeye başladı. Rahip kızının inmesini seyrediyordu.

Yvette yere ayak basar basmaz babasının kolları arasında bayıldı. Bob ile rahip kızı arabaya taşıdılar.

Framley'lerin evinde Lucille bekliyordu. Kızkardeşini görünce o da çılgıncasına ağlamaya başladı. Cissie Hala bile ağlıyordu.

«Yaşlılar ölsün ama gençler yaşasın. Yvette kurtulduğuna göre annem için ağlayamam artık,» diyordu hıçkırıkları arasında.

Ve durmadan ağlıyordu.

Su baskısının nedeni rahibin evinden beş kilometre ötedeki büyük su deposunun patlamasıydı. Daha sonraları su deposunun altında hiç umulmadık, ta Romalılar zamanından kalma bir tünel bulundu. Depo bu yüzden patlamıştı. Son günlerde Papple ırmağının yükselmesinin nedeni de buydu. Sonunda depo patlamıştı.

Rahiple kızlar yeni bir ev bulunana kadar Framley'lerde kaldılar. Yvette, Nine'nin cenazesine katılmadı. Yatağından hiç çıkmamıştı.

■

HİKÂYESİNİ anlatırken çingenenin kendisini kapıya getirdiğini, kendisinin de merdivenden odasına çıktığını söyledi. Çingenenin kaçıp kurtulduğu biliniyordu. Atla arabayı almaya gelen yaşlı çingene söylemişti bunu zaten.

Yvette'in anlatacak çok az şeyi vardı. Hiçbir şeyi doğru dürüst hatırlıyamıyordu. Zaten kendisinden daha fazlasını bekleyen yoktu ki.

Bob Framley:

«Bana sorarsanız o çingene bir madalyayı hak etti,» dedi.

Bütün aile şaşırmıştı.

«Ona teşekkür borçluyuz,» diye Lucille atıldı.

Rahip, Bob'la birlikte arabaya atlayıp eski taş

ocağına gitti. Ama ocak bomboştu. Çingeneler gitmişlerdi. Ne yöne gittiklerini bilen de yoktu.

Yatağında yatan Yvette 'Onu seviyorum! Onu seviyorum' diye inliyordu için için.

Acısından duygusuzlaşmıştı sanki. Ama yine de çingenenin ortadan kayboluşunu kabul ediyordu. Genç ruhu bunun akla yatkınlığının farkındaydı.

Nine'nin gömülmesinden bir süre sonra, gönderildiği yer belli olmayan kısa bir mektup aldı.

«Sevgili bayan,

Gazetelerden okuduğuma göre benim gibi siz de kurtulmuşsunuz. Günün birinde yine görüşeceğimizi umarım. Ya Tideswell hayvan fuarında, ya da yine oralara geldiğimizde. Ben o gün size veda etmek için gelmiştim. Oysa su buna fırsat bırakmadı. Ama ben umut içinde yaşıyorum.

Hizmetkârınız,

Joe Boswell

Yvette, ancak o an çingenenin bir adı olabileceğini düşündü.

B İ T T İ

KOZA YAYINLARI

ÇİNGENE VE BAKİRE

d.h. lawrence

roman

Okurlar, D.H.Lawrence'i özellikle "Lady Chaterley'in Aşığı" romanından tanırlar. D.H.Lawrence, dirençle iki bir insan arasındaki (kadın-erkek) cinselliğe dayanan ilişkiyi gözüpekliği de aşan bir tutumla işlemiştir.
Bu romanda da öylesine bir aşk ve tutkuyu olağanüstü bir güzellikte yazılmış olarak bulacaksınız.

200 TL